

KOMMUNISTISK POLITIK

Irakiske flag i massiv protest mod den amerikanske besættelse, Najaf 9. april 2007

BAGHDAD FALDT - HVORNÅR FALDER USA?

Nr. 8

11. årg.

2007

13. april -

26. april

Støttepris 15 kr.

TEMA: MED MODSTANDEN!

- Værdier og velfærd s. 2 ● Vil USA og Israel angribe Iran? s. 3 ●
- OK07: Fuld mobilisering for et NEJ! s. 4 ● Når overvågning er hverdag s. 6 ●
- Forvekslingens kunst s. 7 ● Bag murene: Fængselsdagbog 2 s. 8 ●
- Vi tager Danmark tilbage! s. 12 ● Hvis Bush angriber Iran s. 14 ●
- Stemmer fra den irakiske modstand s. 15 ● Chianciano-konferencen s. 16 ●
- Repression s. 20 ● Debat s. 22 ● Fuld drøn på STEM NEJ s. 24

Værdier og velfærd

KOMMUNISTISK POLITIK

Vi knokler. Til trods for, at arbejdstiden officielt er på 37 timer, er den reelle arbejdstid langt højere. Indførelsen af det fleksible arbejdsmarked har ført til en arbejdstidsstigning uden lønkompensation. Konsekvensen er øget stress, der er blevet den nye folkesygdom.

Man skulle tro, at det fik fagbevægelsen på barrikaden for at kræve nedsat arbejdstid og mere ferie, men topforhandlerne er bevidst alene gået efter at få beskedne lønkrav igennem, selv om vi alle sammen higer efter mere kvalitetstid – mere velfærd.

Velfærden er blevet beskåret de seneste mange år. Uddannelser, skoler og børnehaver er blevet udsultet, efterlønnen beskåret. Foringelserne har været mærkbare for de fleste. Det førte sidste år til de største velfærdsprotester i mange år. 17. maj og 3. oktober var den *foreløbige* kulmination af mange års opsparet vrede mod velfærdsforringelser.

Protesterne afslørede samtidigt Socialdemokraternes og den socialdemokratiske fagbevægelses strategiske krise. Oprindeligt var protesterne fra deres side beregnet som et pressionsmiddel i forhandlingerne om velfærdsreformen, men velfærdsforringelserne var mere dybtføjte end som så. Efterårets jyske oprør kom ikke bare fuldstændig bag på størstedelen af venstrefløjens, men også og specielt på Socialdemokraterne, der allerede havde besluttet sig for at bakke op om kommunalreformens nedskæringer.

LO har ligesom Socialdemokraterne i bund og grund accepteret de nyliberale værdier. Den EU-dikterede liberalisering af arbejdsmarkedet er kommet i stand med deres dels stiltiende, dels udtalte accept. For LO og fagbevægelsen har ikke mindst dette ført til en massiv medlemsflugt, hvoraf en stor del er blevet samlet op af de gule fagforeninger. Hvorfor skal man betale mere, når man i bund og grund får det samme? Socialdemokraterne ser sig overhalet af Venstre, der ifølge sidstnævntes drevne spindoktorer har overtaget 'midterbanen i dansk politik' og nu fører liberal klassepolitik med et socialt skær.

De danske vælgere står uden et reelt alternativ: Hvorfor skal man vælge et socialdemokrati, der har accepteret skattestop, men på den anden side ikke klart og åbent tør stå ved sin nyliberale kurs? Partiet smatter mellem fingrene som brun

sæbe. Ingen ved, hvad det egentlig står for – selv om pladespilleren gentager 'Velfærd!' og 'Vi er meget bedre til det!'

Hvis kampen om velfærden skal vindes, kræver det et Høpør med nyliberalismen i ord og handling. Det kræver, at venstrekræfterne også tager værdikampen. Et ord som solidaritet må ikke være en tom floskel, men skal udtrykke en reel følelse af fællesskab på tværs af faggrænser, landegrænser og etnisk oprindelse.

Klassekampen skal have sin ære og værdighed igen. Ritt Bjerregård påstod for nogle år siden, at klassekampen var død. Anders Fogh kværner om det. Begge fører de klassekamp – for borgerskab og kapital. Lad os da bare også kalde det værdikamp. Men en spade bliver ved med at være en spade – og værdikamp er klassekamp.

Og værdikampen er i gang. Fogh og Co. regner med at blive siddende på magten og flæsket i en evighed ved at føre 'værdikamp' under dæmonisering af modstanden og indvinde ny kapital af det for længst afdøde borgerlige frihedsbegreb, nu i nypudset forklædning som 'frit valg' til både dit og dat – fordi du har fortjent det og har penge nok, og fanden tage de sidste.

Det er frækt som en Brixtofte, fup som i Farum – og gabende kedsommeligt. Det kan ikke inspirere til entusiasme, det kan aldrig få nogen til kamp, på gaden. Den rigtige, den spædende og fremadrettede værdikamp tilhører venstrekræfterne og en ny generation, der er ved at bane sig vej.

Den ligger i kampen for fristeder, i forsvaret af Christiania, i den bevægende kamp om Jagtvej 69. Men den rækker også langt bredere ud. Spiren til et nyt ungdomsoprør er til stede i mange af samfundets celler, i afkroge og på hovedveje.

Klassekampens skærpelse med den nyliberale offensiv, som foregår globalt, og med dens uhyggelige fjæs: den endeløse krig, som imperialisterne har iværksat, mobiliserer alle positive kræfter og ikke mindst ungdommen til kamp.

Til kamp for velfærd til alle! Til kamp mod nyliberalisme og krig, som hos os anføres af Foghs brune liberalisme med let social fernis og Thorning-Schmidts grå socialliberalisme!

Redaktionen 10. april 2007

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.
Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 20.04.07

Vil USA og Israel angribe Iran?

Spørgsmålet i overskriften stiller hele verden sig på baggrund af USA's og Israels dårligt indpakkede trusler og pression mod Iran, med den største amerikanske flådeopmarch ud for Irans kyst nogensinde.

Alle muligheder står åbne, gentager Bush og hans talerør, senest den amerikanske høg og tidligere FN-ambassadør John Bolton, der samtidig betyder, at krig ikke er umiddelbart forestående. Presset og den diplomatiske vej er endnu 'ikke udtømte', siger de.

For kort tid siden syntes det, som om en aggressionskrig mod Iran var rykket faretruende nær. Den skærpede situation, hvor iranerne tilbageholdt 15 britiske marinesoldater, sandsynligvis opbragt i iransk farvand, kunne blive USA's påskud for angreb. Men efter masser af sabelraslen blev soldaterne løsladt 13 dage efter pågribelsen. Nogle af dem har for kæmpeformuer solgt deres (løgne)historier til den kulørte presse, andre har fået forbud mod at gøre det.

At soldaternes 'mission' har været at udspionere Iran og skaffe efterretningskontakter, hersker der ingen tvivl om. Det er en oplysning, som deres kommando-leder pralede med i et interview få dage før, soldaterne blev fanget. Men interviewet blev ikke offentliggjort af Sky News, før de var sluppet fri.

De amerikanske høge så ikke velvilligt på, at den britiske regering indgik i forhandlinger med Iran om soldaterne. Briterne bedyrede, at de aldrig uden tilladelse ville trænge ind på iransk territorium – samme tilsagn de også gav tilbage i 2004 for at få udleveret en anden gruppe britiske marinesoldater, der ulovligt befandt sig på iransk territorium.

Det er denne 'bløde' britiske optræden, USA's regerende klike slet ikke er tilfreds med. John Bolton hældte sin vrede ud over de fleste af verdens tv-skærme. Situationen skulle være udnyttet bedre til at skærpe presset på og isolationen af Iran. For de amerikanske superhøge er den britiske handle måde for at få udleveret de 15 soldater med til at undergrave forsøgene på at dæmoni-

sere Iran og vanskeliggøre optrapningen af nye sanktioner, som USA netop har manipuleret gennem FN's sikkerhedsråd, fordi Iran formaster sig til at gøre brug af deres ret til berigelse af uran i lighed med andre atommagter.

Episoden med de britiske søkrigere kan være en enkelt i en eskalerende klynge, der kan føre til den krig, som USA og Israel længe har planlagt og ladet rumstere i udkanten af verdensoffentlighedens opmærksomhed. Under den britiske konflikt var USA's retorik endnu ikke helt oppe i det røde felt.

Det Hvide Hus var måske endnu ikke her og nu parat til at iværksætte omfattende angreb på Iran, selvom der foreligger mange rapporter om, at de militære forberedelser til en voldsom bombekampagne mod iranske atomanlæg, militære installationer og mange andre mål allerede er tilendebragt.

Et angreb på Iran er et højt spil, en dyr satsning fra USA's side. Kun det zionistiske Israel har en helt entydig interesse i, at de iranske atom- og militæranlæg bliver smadret.

Iran har sin egen geopolitiske dagsorden, og den går på en række punkter på tværs af de amerikanske. For eksempel støtter Teheran det libanesiske Hizbollah og det palæstinske Hamas, og det har til irritation for USA sluttet handelsaftaler med Venezuela, Cuba og Nicaragua.

Iran forfølger også sin egen dagsorden i Irak, men det er en kendsgerning, at det iranske præstestyre har samarbejdet med og støttet USA i krigen og besættelsen frem til i dag. Dets rolle i

Irak har været og er dybt reaktionær – og der skal lægges et kraftigt pres for at få det til at skifte kurs og hest dér.

USA ønsker præstestyret udskiftet med mere pålidelige og føjelige marionetter. En ny krig er et højt og farligt spil, hvad USA's egne erfaringer i Afghanistan og Irak og Israels for nylig i Libanon viser.

Men den amerikanske sanktions- og isolationspolitik skal tvinge landet til at opgive at berige uran, fremtvinge iransk underdanighed over for atommagterne USA og Israel – og allervigtigst skal det åbne Iran og dets ressourcer (ikke mindst olie) op for de amerikanske monopoler.

Indgår de iranske mullaher ikke nye og omfattende 'kompromiser' med USA på bekostning af deres egen befolkning og dens ressourcer, er muligheden for angreb på Iran, dets atomanlæg og meget andet, permanent til stede.

Sagen om de britiske marinesoldater viste, at EU står bag og støtter aggressionsplaner mod Iran. Antikrigs-initiativet Stop Terrorkrigen konstaterede i sin appel 'Stop angrebet på Iran nu':

"I et eller andet omfang vil Danmark igen blive deltager i Bushs og Blairs globale korstog for reaktion, olie og krigsprofit. En krig mod Iran vil være en ny krigsforbrydelse, en aggressionskrig i strid både med folkeretten og FN's charter.

Den danske antikrigsbevægelse må fordømme krigsplanerne og massivt gå på gaden op til og i forbindelse med et krigsudbrud ... Fredskræfterne i Danmark må slutte sig sammen med den internationale fredsbevægelses og folkenes kamp mod krigen og ikke bare fokusere på spørgsmålet om de danske tropper alene.

Den må kræve stop for krig og sanktioner mod Iran, kræve stop for besættelserne af Irak, Afghanistan, Palæstina osv. og alle besættelsestropper hjem, kræve stop for den reaktionære 'krig mod terror' og udtrykke sin støtte til modstanden mod de imperialistiske krige og besættelser." KP

OK2007:

Fuld mobilisering for et NEJ

Kun lidt mere end 14 dage har forligsmanden afsat til urafstemningen om det udemokratiske mæglingsforslag, der omfatter ca. 600.000 LO-lønmodtagere. Urastemningen starter den 11. april, slutter den 27. april og offentliggøres den 30.

Mæglingsforslaget er højst udemokratiske i sin form og sit indhold. Det samler alle overenskomster i én pulje på trods af, at de er forhandlet decentralt. Det kommer også til at gælde for den del, hvor der ikke er nået, eller man ikke har kunnet blive enige om en ny aftale.

For år tilbage gik LO og fagtoppene med til, at overenskomstsituationen ikke længere skal baseres på fælles, centrale forhandlinger. For arbejdsgi-

verne var dette en gave. Fælles, centrale forhandlinger og krav er farlige. Hvad kan det ikke ende med af fælles optræden?

Nej, fleksibilitet er deres mantra for at sikre deres profitter med opsplnitning, individuelle valg osv.

Men selv under de decentrale aftaler eller manglende aftaler ligger der en fare for konflikt. Hvad gør man så? Jo, alle aftalerne eller de manglende aftaler puttes i én gryde, og der røres rundt.

Hokuspokus, så er den værste modstand forhåbentlig elimineret.

Det er et overenskomst-sceneri, der er kikket ud af mange medlemmer, og LO og fagtoppene skal slet ikke være sikre på et ja denne gang. Ved overenskomsten i 1998 var det en sådan afstemning, der overraskende for mange forkastede de indgåede forlig og mæglingsforslaget og fik storkonflikten til at bryde ud.

Brug for en helt anden overenskomst

Resultatet af den igangværende urafstemning offentliggøres af forligsmanden mandag den 30. april. Bliver det et nej – hvad vi må håbe og lægge alle kræfterne i for – er dagen den 1. maj en passende start til mobilisering for en storkonflikt for en helt anden overenskomstaftale. En ny og anderledes overenskomst, hvor der må stilles krav om drastiske lønforhøjelser, ikke mindst på mindstelønnen, og der må sikres en

Nej til overenskomstforliget!

Udtalelse fra generalforsamlingen i 3F Aalborg 28. marts 2007

1. 3F Aalborgs generalforsamling har diskuteret overenskomstforliget på industriområdet, byggeområdet og andre overenskomstområder.

2. Forligene lever ikke op til vore forventninger, og derfor opfordrer vi medlemmerne til at stemme nej til overenskomstforligene.

3. Til forhandlerne må vi sige, at det er på tide at vise større loyalitet over for medlemmerne end over for systemet.

4. Vi kan ikke taget forliget alvorligt, når arbejdsgiverne, der skriger om løn-tilbageholdenhed, økonomisk ansvarlighed og konkurrenceevne, samtidig bevilger direktører og bestyrelsesformænd i egne rækker lønforhøjelser i millionklassen.

5. Danmark ligger på en fjerdeplads,

når det gælder global konkurrenceevne. (World Economist). Det er altså ikke "de høje lønninger", der er noget i vejen med.

6. Overenskomstforligene levner kun minimale satsstigninger på mindsteløn, genetillæg og pension. Vi vender os også mod overenskomstens længde på tre år, der gør det umuligt at opnå forbedringer i en årrække.

7. Utallige sundhedsekspertter har i mange år fastslået, hvor usundt skifteholdsarbejde er for mennesker. Trods det har man ikke sikret skifteholdsarbejdere forbedringer og håb om anstændige arbejdsvilkår.

8. Overenskomstforligets indførelse af en fritvalgsmodel betyder, at feriefri-dagene snart er væk. Medarbejderne veksler dem til penge, når de ikke kan

få mere ud af et overenskomstforlig, end tilfældet er.

9. Vore ønsker og krav var:
Bedre skifteholds-betingelser
Højere mindstebetaling
Højere ferieprocent
Mere uddannelse og opkvalificering

10. I stedet har overenskomstforligets billige tilbud sat normallønsområdet under pres, fordi mindstelønnen har en afsmittende virkning på dette område.

11. Vi har et berettiget ønske og krav om, at vore forhandlere finder sammen igen og gør det spiseligt for de tusinder af lønmodtagere, der hver dag igennem hårdt arbejde er med til at sikre Danmarks konkurrenceevne. Nu skal vi have del i samfundets rigdom. Den er ikke forbeholdt arbejdsgiverne.

fjernelse af de nye "moderniseringer" med ny "fleksibilitet" og undergravning af kollektive aftaler om ferie m.v.

Denne arbejdsgiver-roste 'fleksibilitet' står diametralt i modsætning til ønsket om en sænkelse af den daglige arbejdstid – og skal væk!

Arbejdspladser og tillidsfolk ikke mindst inden for 3F-området er kommet med udtalelser, der undsiger overenskomstforliget og opfordrer til et gjaldende nej.

Det gælder f.eks. 3F i Ålborg, hvor medlemmerne på generalforsamlingen den 28. marts siger nej til overenskomstforliget:

- Vi kan ikke taget forliget alvorligt, når arbejdsgiverne, der skriger om løn-tilbageholdenhed, økonomisk ansvarlighed og konkurrenceevne, samtidig bevilger direktører og bestyrelsesformænd i egne rækker lønforhøjelser i millionklassen, hedder det i udtalelsen fra 3F Aalborgs generalforsamling

Senest har et repræsentantskabsmøde i 3F Transport i Esbjerg enstemmigt anbefalet at stemme nej. *Folk er vrede over resultatet og forløbet. Det er især mindstelønnen, vreden rettes imod, udtaler Svend Erik Christensen.*

Blandt ungdommen er Metal Ungdom fra Århus på det seneste kommet med opfordring til et *nej til OK2007*, fordi

Overenskomstforløbet til nu

DI og CO Industri indgik industriaftale den 23. februar for området. Den har en helt utrolig godkendelse af, at *overenskomsten kan sættes ud af kraft, såfremt der er lokal enighed.*

Den 25. marts indgik HTS og 3F forlig for lager og transport (normal-lønsområdet uden lønforhandlinger i overenskomstperioden), der også dannede model for området.

Den 1. april blev der indgået forlig på kontor- og lagerområdet.

Den 27. april afsluttes urafstemningen, som afleveres til forligsmanden og offentliggøres mandag den 30. april.

Falder mæglingforslaget, er storkonflikten en realitet.

Forligsmanden har sammenstrøket

LANDSDÆKKENDE OK-KONFERENCE Mandag 16. april i Horsens

OK 2007-initiativet indkalder til landsdækkende overenskomstkonference for at sikre **stor stemmedeltagelse** og **et stort nej til overenskomstforslagene.**

Konferencen afholdes i
Forum Horsens
mandag den 16. april
fra klokken 12

forhandlerne overhovedet ikke har drøftet en række af deres krav, herunder samme løn på skole som på læreplads.

OK-konference i Horsens 16. april

Den 16. april, fem dage efter, afstemningen er startet, arrangerer OK 2007 Initiativet noget sent, men bedre sent end aldrig en overenskomstkonference for at sikre stor stemmedeltagelse og et stort nej til overenskomstforslagene og forligsmandens mæglingsskitse. Overenskomstkonferencen finder sted i Horsens mandag den 16. april kl. 12.00.

sit mæglingssudkast over forlig indgået på topplan. I pressen er det stort set blevet behandlet som fastslåede kendsgerninger for de arbejdere, forligene berører – og ikke netop som *forslag.*

Som om godkendelse af medlemmerne blot er en formalitet.

Men lad det blive en brat opvågning.

Reglerne for afstemningen er fastsat i forligsmandsloven. De siger, at hvis flere end 40 procent af de stemmeberettigede deltager i urafstemningen, afgøres mæglingforslaget ved almindeligt flertal. Er deltagelsen under 40 procent, kræves der minimum 25 procent af de stemmeberettigede til at forkaste mæglingforslaget. Det svarer i år til cirka 160.000 nejstemmer.

Mærsk-ansatte fra hele verden mødes i København

Fagligt aktive ansatte fra alle egne af verden, hvor den danske gigant A.P. Møller Mærsk gør sig gældende, har aftalt at mødes. Det sker i 3F's forbundshus i København 23. og 24. april, og her skal der diskuteres faglige rettigheder for ansatte i den multinationale gigant.

Mødet kommer i kølvandet på, at det Internationale Transportarbejderforbund (ITF), som 3F er en del af, i august sidste år startede et netværk for faglige i hele Maersk-koncernen.

Et eksempel på Mærsk-arbejdernes problemer er chaufførernes kamp for en kollektiv aftale i Honduras, hvor Maersk-koncernen holder fast i individuelle aftaler med de enkelte chauffører som 'selvstændige firmaer', så det er langt lettere at spille dem ud mod hinanden.

Repræsentanter fra mere end 50 fagforeninger i hele verden er nu med i netværket, og i de seneste måneder har repræsentanter fra netværket været med til møder med repræsentanter fra ledelsen i A.P. Møller Mærsk.

Færre unge i a-kasserne

Der bliver længere mellem de unge i a-kasserne. Derfor går a-kasserne nu i offensiven for at få unge til at vælge a-kasse og fagforening. A-kasserne mister medlemmer. Samtidig ændres alderssammensætningen i a-kasserne. De unge udgør nemlig en stadig mindre del af medlemmerne.

For 10 år siden var 23 procent af medlemmerne i SiD og KAD under 30 år. I dag er det kun 13 procent af medlemmerne, som er under 30 år.

Han mener, at mange unge ikke frygter at miste deres job, og at de regner med hurtigt at kunne finde et nyt job, hvis de mister deres gamle.

- Det er vigtigt at huske på, at konjunkturerne har det med at svinge. Efter en periode med højkonjunktur kommer der altid en periode, hvor ledigheden stiger igen. Derfor er der grund til at forsikre sig gennem et medlemskab af en a-kasse, pointerer Morten Kaspersen.

Når overvågning er hverdag

Politiets efterretningstjeneste (PET) har fået en ekstrabevilling på 23 mio. kr. til at aflytte de såkaldte IP-telefoner, og med terrorkpakken skal internetudbyderne gemme en liste (log) over vores færden på nettet fra september.

Selskaberne skal gemme oplysningerne i et år og stille dem ubegrænset til rådighed for politiet i forbindelse med terror efterforskning, uden sikkerhed for domstolskontrol. I princippet har PET ret til at overvåge al kommunikation, herunder læse med på din e-mail og se med på dit webcam. At sikre dit privatliv mod den type af overvågning er tæt på umuligt.

Overvågningen af Internettet har antaget et foruroligende omfang, derfor har IT-Politisk Forening udgivet en CD, der kan hjælpe brugerne med at generobre privatlivet.

Før den almindelige angst paralyserer dig, skal du først vide, at statsmagtens folk ikke er alt for kloge. De har ikke ubegrænsede ressourcer eller er nationale helte, som Jan Guillous romanfigurer. Uærlighed er kendemærket ved de hemmelige tjenester.

Det egentlige formål med PET er at

bekæmpe klassebevidste individer og organisationer. Til dette formål bruges indsamling af viden, samt rekruttering af civile informanter (stikkere), der kan forberede egentlige aktioner. Det kan være fra simple fyringer til provokatoraktioner, der kan sikre fængsling af strejkeledere. Længerevarende operationer, der skal nedbryde den politiske linie er kendt i alle former, både via rekruttering til den socialdemokratiske fagforening og via direkte indblanding.

I Danmark er det ikke mange hemmeligheder, der er sluppet ud fra PETs politiske virke. Sidst var Anders Nørsgaard-sagen i 1998, som bl.a. Kommunistisk Politik skrev en række artikler om. Både Anders Nørsgaard og nogle af de journalister, der dækkede historien, begik selvmord inden en egentlig høring kunne gennemføres!

Overvågningssamfundet bliver hverdag

Teknikken til at beskytte sit privatliv mod store firmaer, kriminelle elementer eller statsmagten har en række fælles-træk. Microsoft er den helt store spiller, og næsten alle nyere programmer fra dette og andre software-firmaer skjuler en unik kode i f.eks. et Word-dokument. Når du er på Internettet kan din computer genkendes ved hjælp af netkortets MAC-adresse og den IP-adresse, som du har fået automatisk fra din Internet udbyder. Computere er meget sårbare over for "spionprogrammer", der kan bruges til ubemærket at tage kontrol med din gøren og laden ved tastaturet. En mængde firmaer, inklusive Google, beskæftiger sig med indsamling af viden om internetbrugere og videresalg til høj-estbydende. Selv simple hjemmesider tæller hits, og som standard kan man se, hvem de besøgende var, hvilke hjemmeside de linkede fra, deres IP-adresse, styresystem og browser version.

Hver gang din Computer har været ude og surfe, er den blevet registreret flere hundrede gange. Efterretningsvæsenet har adgang til alle disse registre og står med en samkørsels-mulighed det ikke efterlader et tildækket sted. Når alt, hvad alle foretager sig, bliver betragtet som mistænkeligt, indtil det modsatte evt. kan bevises, så er overvågningssamfundet blevet hverdag.

Slet dine fodspor!

Den omtalte CD fra IT-Politisk Forening er et godt svar. Den politiske CD

DEN STØRSTE INTERNETFARE - ER DIG SELV

Internettet er et lidt forvirrende miks. Adgangen er via et apparat, der står hjemme i privaten, hvor du føler dig tryk, men nettet gør dit hjem til en del af en global teltlejr: Meget lidt er hemmeligt.

I en lille boks er det ikke muligt at komme rundt om alt, men her er den ultrakorte huskeliste over ting du kan gøre for at sikre dit privatliv og dine data.

1) Gør din computer sikker, bloker for virus, hackerangreb og uønsket reklame. Det handler om at du skal købe et program, f.eks. gennem din

Internet-udbyder.

2) Skift kodeord (password) til den sikre slags: et du kan huske udenad, et der er en kombination af tal og bogstaver, et du skifter med jævne mellemrum, et til en tjeneste du bruger.

3) Sørg for at du er forberedt på at din Computer kan blive stjålet eller brænde sammen. Tag jævnligt en backup og krypter din harddisk.

Den lange udgave kan du læse på f.eks. www.getsafeonline.org

**PRIVATLIVETS FRED
- CD TIL BESKYTTELSE
MOD OVERVÅGNING**

Polippix er en CD, som man kan putte i sin computer, så man kan surfe anonymt og snakke på internettet via krypteret IP-telefoni.

www.prosa.dk

indeholder først og fremmest et helt Linux styresystem, der er forud installeret. Derudover indeholder den forskellige programmer, der gør det muligt at surfe og kommunikere, uden at politiet kan opsnuse de elektroniske fodaftryk. Det er blandt andet Macchanger, der udskifter MAC-adressen i netkortet, hver gang du starter, og Twinkle til kryptering af IP-telefonen.

Et af de centrale programmer er Tor-Park, som er TOR og browseren Firefox, så man kan surfe anonymt. TOR - The Onion Router - er et værktøj til Internettet, der oprindeligt blev udviklet af det amerikanske forsvar for at sikre deres hemmelige agenter mod at blive sporet.

Det er et krypteringsprogram til Internettrafik og en funktion, der sørger for at din færden bliver dirigeret igennem et antal specielle servere, så din oprindelige IP-adresse bliver skjult.

Da det blev kendt at besøg på hjemmesiden fra en sådan server var lig med militæret, blev det åbnet op for civilt brug. TOR virker ved at sende trafikken fra dig på en omvej gennem et netværk af servere, så din udbyder ikke kan se, hvem du snakker med. Derfor handler sikkerheden af systemet i høj grad om tillid til de folk, der driver de enkelte servere.

I Danmark findes ca. 8 servere, hvoraf kun halvdelen er relateret direkte til seriøse Linux brugergrupper. Torpak er gratis og kan startes op fra en USB-nøgle eller et andet hukommelseskort. Du kan derfor bruge anonym surfing fra arbejdspladsen eller Internetcafeen.

Selvom det er en del langsommere og lidt mere besværligt at sikre sig mod ubudne gæster i computeren, så er det en ubetinget pligt for alle engagerede borgere at tage forholdsregler mod terrorlovene.

-fsk

Forvekslingens kunst

Ejnar møder punktligt hver morgen 7.45. Han er ganske vist ikke ansat i dagcentret, men han benytter af uvisse årsager dagcentrets garderobe til sit overtøj. Han varetager funktionen som afrydder i institutionens cafe, der betjener både personale, områdets hjemmehjælpere og mange forskellige former for brugere.

Ejnar er en såkaldt frivillig. Det vil sige, at han ikke er lønnet. Det er der mange andre personaler, der heller ikke er, men de er på forskellige aktiveringsordninger, hvilket giver dem forskellige former for overførselsydelse.

Ejnar arbejder gratis. Det gør ikke Ejnar noget. Han er nemlig glad for at fungere. Han sætter pris på de faste rammer og giver tydeligt udtryk for tilfredshed over at få lov til at fungere – også uden betaling.

Ejnar har styr på, hvor mange liter vand han har brugt på sine tulipaner i år. Faktisk er han så besparende, når det kommer til forbrug af vand, at han en gang fik en afgiftsbøde af Tårnby kommune for at bruge for lidt vand: Hans rør kalkede til.

Ejnar er nemlig autist. Han sætter pris på miljøhensyn og tingenes orden. Således bliver hans overfrakke hængt et helt bestemt sted i dagcentrets garderobe. Der er ikke noget at tage fejl af.

Som chauffør i dagcentrets bus har jeg fornøjelsen af at hilse på Ejnar hver morgen, inden det øvrige personale møder ind. Det har givet en lidt større fortrolighed, end Ejnar normalt vier andre mennesker, og som var brugbar, da Ejnars frakke forleden var væk fra dens vante plads i garderoben.

Jeg forstår på Ejnar, at han sammen med frakken har mistet sit kørekort og medlemsbevis til Dagcentret. Jeg forstår ganske vist ikke rigtigt den med "kørekortet", da jeg ikke mener, at han har kørekort, men jeg vælger ikke at spørge: Nu gælder det om at holde fokus på den mistede frakke, som er et stort, hvis ikke afgørende tab for Ejnar.

Det første hold brugere er med min kollegas hjælp ved at blive transporteret hjem i dagcentrets bus. Misforstå-

elsen må være sket ved, at én af brugerne er kommet til at tage en forkert frakke. Det sker relativt tit. Jeg ringer til kollegaens "ørebolle", og vi bliver enige om, at det må være Hilda, som han lige har sat af. Hilda er ny i centret og kan sagtens have forvekslet frakkerne. Jeg kontakter Hilda:

- Er du kommet godt hjem, Hilda?

- Jo da. Tak skal du have.

- Er du kommet til at tage en forkert frakke med hjem?

- Næh. Det er skam min egen.

- Kan du ikke lige se, om der ligger noget i lommerne? spørger jeg.

- Jo da. Der er et billede af en mand med skaldet isse.

Det forekommer mig, at der er noget galt med udtrykket "skaldet isse", men ellers passer signalementet udmærket

på Ejnar. Jeg meddeler Ejnar resultatet, som derved slapper lidt mere af, griber derefter den eneste frakke i garderoben, som kan forveksles med Ejnars, og skaffer et køretøj, som flyver lavt i retning af Hildas bopæl.

Hilda er i mellemtiden fraveget sit krav til frakken, men vil heller ikke eje alternativet:

- Det er ikke min. Den har hætte. Jeg går aldrig med hætte, fordi så kan jeg ikke se til siden, når jeg går over gaden. Det er også ligegyldigt. Jeg har masser af andre frakker, konstaterer Hilda.

Det er der måske en forklaring på, tænker jeg, da jeg forlader Hilda, mens jeg tjekker lommerne. "Kørekortet", hvor Ejnar så smukt troner, viser sig at være et månedskort til busserne. Ejnars glæde vil da heller ingen ende tage, da jeg kommer tilbage med hans frakke.

I baggrunden venter til gengæld en tydelig utålmodig kollega. Lise havde fyraften for 17 minutter siden, så hvorfor står hun der og ser lidt knotten ud?

- Jeg skal på indkøb med min mand, som står i en butik på Vesterbro og venter, så jeg vil meget gerne have min frakke, siger hun og peger på Hildas bytte-frakke.

Jeg konstaterer, at det er godt, at hun bruger hætte. Lise forstår ikke.

Reno

Bag murene:
**Fængselsdagbog fra krigen
 mod den københavnske ungdom**

I sidste nummer af KP bragte vi Flemming Jensens beretning om, hvordan han den 6. marts blev arresteret af tre civilklædte politifolk under en fredelig demonstration og hans hjem gennemsøgt. Han blev efterfølgende varetægtsfængslet for 23 dage, i Vestre Fængsel – men løsladt efter små to uger. Her følger hans fængselsoptegnelser.

Mange er fortsat varetægtsfængslede uden dom for protesterne mod ødelæggelsen af Jagtvej 69

Onsdag den 7. marts

Indtrykkene fra grundlovsforhøret sænker sig. Sindets billeder af mine børn og kæreste står klart og virker stærkt opstemmende. Tankerne går nu til lidt fremadrettet tænkning. Hvordan indretter jeg cellen, og mig selv til den. Hvad har jeg brug for? Hvad kan jeg få ind? Jeg påbegynder en liste med 'høj overligger'.

I det samme 'forstyrrer' en fængselsbetjent med papir, kuverter og kuglepen samt diverse anmodningssedler. Jeg er under besøgs- og brevkontrol, så jeg modtager nogle lynhurtige instrukser om dette og hint. Jeg når i situationen ikke at opfange halvdelen, men slår mig til tåls med, at det jo nok alt sammen står på anmodningssedlerne. Jeg ejer ikke frimærker, og de udleveres ikke, men skal købes hos købmanden, som man kun kan bestille varer hos to gange om ugen.

Jeg overvejer at begynde at ryge igen. Fordele kontra ulemper. 23 dages indespærring må betyde en hel del rastløshed. Jeg har vel fortjent at forkæle mig selv lidt. Desuden er jeg god til at stoppe igen. Trangen til nikotin er forbausende god til at diske alle mulige argumenter frem. Det afgørende bliver, at jeg ikke gider plage mig selv i 23 døgn med, hvorvidt jeg skal ryge eller ej.

En af de mere flinke betjente bringer

mig frimærke, tændstikker og en pakke cigaretter: 38,50 kr. Tilbage kr. 62,75. Jeg ærgrer mig allerede over, at jeg ikke fik lidt flere småpenge af kæresten ved grundlovsforhøret. Jeg får at vide, at jeg næste formiddag kan bede om et telefonopkald. Jeg skriver et brev til kæresten, kan først aflevere næste dag. Aftenen planlægges til tv. Afslapning. Sindet trænger til det. Jeg ser frem til to Champion League-kampe, som jeg på grund af mangelen på Viasat ikke kan se på den bopæl, hvor jeg betaler husleje. Jeg falder imidlertid i søvn midt i den første. Grundigt udmattet.

Torsdag den 8. marts

Kvindernes internationale kampdag. Sandt at sige så tror jeg ikke, jeg tænkte synderligt over, at initiativtageren, Clara Zetkin, havde talt i netop Folkets hus på Jagtvej 69 for omkring 100 år siden.

Ved morgenmaden anmoder jeg om et bad samt en telefonopringning, men tidligt på formiddagen får jeg at vide, at jeg skal overflyttes. Det er mit indtryk, at Vestre hører til de mere rå fængsler, så umiddelbart ser jeg frem til at blive overflyttet. Jeg præsterede jo også at lægge mig ud mig et par fængselsbetjente ved 'indskrivningen'.

Jeg bliver hentet til overflytningen, hvilket viser sig at foregå ved at flytte mig tre etager op til celle 372 – stadig i

sydfløjen. Jeg får oplyst, at jeg skal dele celle med en anden. Jeg lurer. Der er kun én sovebriks og ikke plads til flere. Det viser sig, der er en tynd madras på gulvet under briksen. Der er også kun én dyne og én hovedpude. Cellen er nøjagtig lige så møgbelortet som den sidste. Heller ingen overraskelser her.

Det skal alligevel gøre godt med lidt selskab, selvom jeg i situationen også kunne bruge lidt tid på at være alene – for en periode i hvert fald. Det bliver i hvert fald trangt.

Simon ankommer: sød og rar fyr på 30 år, udlært smed. Høj, bred, muskuløs med tusch på overarmen. Hans forseelse består i, at han i beruset tilstand har sparket til en trafikkegle af plastik, da han sammen med et par venner 1. marts var på vej ind ad Nørrebrogade for at tage videre i byen. Ved festen forinden havde han mødt en rigtig sød pige, som han havde lavet en aftale med om spisning næste dag. Han havde ikke taget højde for, at politiet 50 meter længere nede arresterede ham.

Efter endt grundlovsforhør bliver han løsladt 2. marts, hvorfor han kontakter veninden og får udsat *daten* til tirsdag den 6. marts. Han bliver imidlertid opsøgt af politiet på bopælen netop den dag og varetægtsfængslet frem til den 30. Politivadvokaten havde kærret byretsdommen, hvorfor landsretten (uden Simons eller hans advokats tilstedeværelse) havde opfyldt politiadvokatens begæring om, at Simon ikke skulle kunne fortsætte "*grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden*".

Jeg er i situationen så naiv, at jeg er sikker på, at det er imod grundloven at holde retsmøde i landsretten uden den sigtedes eller vedkommendes advokats tilstedeværelse, men jeg bliver belært om andet. Det bliver nemlig et par dage efter i tv oplyst, at politiet under netop sådanne omstændigheder i landsretten i ikke mindre end syv sager havde tilføjet forkerte oplysninger til sagsmappen. Der var således i flere tilfælde tilføjet fire hårde voldsdomme til sagsakterne, hvilket var fuldstændigt ukorrekt.

Fængslingsrapport 2

Dette handler ikke om, at der i skyn-
dingen sker fejl, men om, at politiet
også med cifre ønsker at dokumentere,
at der handles effektivt over for hoben.

Simons *date* må endnu en gang
udskydes. Overopfyldningen af Vestres
sydflyj fører Simon og mig sammen:

- *Hvad har du så lavet?* spørger
Simon, lige efter vi har hilst på hinan-
den. For så vidt et meget naturligt
spørgsmål, men alligevel bliver det stil-
let så direkte, at jeg i kombination med
hans statur overvejer muligheden af,
hvorvidt han er en civiler.

- *Jeg er sigtet for at skubbe en flas-
kecontainer ud på Nørre Allé tæt ved
Skt. Hans Torv.* Så har jeg da ikke sagt
for meget. Jeg finder senere ud af, at
det umiddelbare spørgsmål snarere er et
udtryk for, at han og senere andre ikke
rigtig kan få min alder til at hænge sam-
men med uroligheder på Nørrebro. Det
er en fin fyr. Da de umiddelbare per-
sonlige og erhvervs-mæssige oplysning-
er er udvekslet, falder talen naturligvis
på Ungerens.

Simon mener, at de unge bør have
deres eget hus, men det er for galt at
bruge vold. Jeg forsøger mig lidt med
*kommunens løftebrud og seks års for-
handling og juristerier uden vold.* Vi
ser forskelligt på det. Fair nok. Jeg
havde nok håbet på en cellekammerat,
der var lidt tættere på begivenhederne,
men vi snakker fint om dette og hint og
deler de fleste standpunkter sammen.

Simon er 'kun' varetægtsfængslet på
det ene af tre underpunkter til § 762.
Han har fået tildelt varetægt for at
afholde ham fra at fortsætte 'balladen'.
Hvor mange trafikkegler kan han mon
vælte på et par uger? Samfundet må
beskytte sig mod sådanne elementer:
23 dages varetægt.

Løjer aktiviteterne af, kan han gøre
sig håb om at komme ud før tid. Han er
derfor mere irriteret på de fortsatte
kampe end på det urimelige grundlag
for varetægtsfængslingen. Dette er nok
det mest ømme punkt, som jeg forsøger
at omgå i diplomatisk fred og ro. Når vi
således ser Tv-avisen, har vi to vidt for-
skellige vinkler til de unges fortsatte
kamp, så mens jeg i mit stille sind glæ-
der mig over kampviljen, må jeg samti-
dig komme Simon lidt i møde:

- *Jeg kan godt følge dig i din situation.*

Sent eftermiddag bliver vi 'tilbudt'
arbejde i cellen. Mod nogle timers arbej-

de vil man kunne oppebære lidt dagløn.
Såfremt der ikke dukker arbejde op, vil
man kunne hæve 'ventepenge'. Simon
melder sig, jeg undslår. Der går omkring
900.000 personer i den erhvervsaktive
alder rundt uden for murene, som ikke
har et arbejde. Så skulle det da lige
passe, at jeg påtog mig et løntrykkerjob.

Det skal vise sig, at mine anmod-
ninger fra celle 083 om bad, telefo-
pringning og gårdtur er forsvundet ud i
galakserne ved 'oprykningen' til 372.
Tilfældigt? Nej, sådan er fængselsruti-
nens chikaneri. Om aftenen må vi fore-
tage en akut indretning: Heldigvis er
Simon ligeglad med dynen, som er et
must for mig. Han får et tæppe til erstat-
ning. Jeg sover gerne på madrassen på
gulvet med et hovedpudebetræk, som
jeg har fyldt med tøj – blød er den ikke.

Vi bruger vel et par døgn på at ind-
rette os i respekt for hinandens særhe-
der: Simon er hygiejnisk, men roder
vildt. Vores trange "fællesareal" i form
af bord og hyldeplads er stort set fyldt
op af Simons forskellige grej.

Fredag den 9. marts

Anmodningerne bliver gentaget ved
morgenmaden. I løbet af formiddagen
får jeg bragt rent tøj ind (kæresten har
været der), så da jeg kort efter får bad,
efter mere end to døgn, føler jeg mig
som et nyt menneske. Den gennemsig-
tige pose med tøj bærer tydeligt præg
af, at mine favoritklude var smidt til
vask. Kæresten havde stort set pakket
alt andet, heriblandt 25 par hvide ten-
nisstrømper, hvilket Simon og jeg fini-
ser lidt over.

Vi får bragt rengøringsmidler i form
af en spand sæbevand og nogle klude.
Det højner standarden betragteligt. Da
Simon efter yderligere et par døgn har
luret min trang til orden og plads,
respekteres denne side også. Derefter
kan jeg finde mine ting, skønt.

Til gengæld fungerer systemet med
anmodninger, forespørgsler om gårdtu-
re, telefonopkald, aflevering af breve
og bestillingssedler til købmanden som
et kaos. Det skal alt sammen ske i for-
bindelse med udlevering af maden,
hvor vi jo er to, der skal 'betjenes':

- *Hvor mange stykker rugbrød skal
du have? Skal du have havregryn eller
cornflakes? Sukker og tevand?*

Spørgsmålene hagler ned over os, og
selvom der kun er plads til én i døren,

*Flemming Jensen umiddelbart efter
anholdelsen*

skal begge svare. Det er ren kagemand,
hvorfor man ofte har glemt en anmod-
ning, når døren lukkes. Konsekvensen
kan meget let betyde, at anmodningen
udsættes med et døgn. I ni ud af ti til-
fælde besvares en anmodning med et
studs:

- *Vi skal se, hvad vi kan gøre, men det
er en usædvanlig situation, snerres der
med henvisning til overopfyldelsen af
sydflyjen.* Det er tydeligt, at fængsels-
betjentene ikke er sure på byretsdom-
merne. Jeg anmodede to gange om en
frisør, men frafaldt efter svaret, repete-
ret: - *Der er lang ventetid.* Underforstå-
et flere uger.

Jeg fastholder min anmodning om en
telefonsamtale.

Det er til tider en hårfin balance, hvis
man vil fastholde en anmodning, da
reaktionen meget let kan give bagslag.
Vi finder hurtigt ud af, der er enormt stor
forskul på de enkelte fængselsbetjente
og deres serviceniveau, der er ligefrem
proportionalt med deres livssyn. Nogle
betjente har en direkte fascistoid fremton-
ning, der ikke efterlader ansigtshuden en
millimeter til at fortrække sig på. Andre
smiler venligt, har til tider humoristisk
sans og er sågar nogle gange imøde-
kommende, hvis vi er løbet tør for ciga-
retter. Der er lang vej til en ISO-godken-
delse for Vestre fængsel.

Netop når det gælder nikotinranken,
er vi glade for den manglende ISO-god-
kendelse. Da vi blev smeltet sammen
den 7. marts, konstaterede Simon, at
jeg røg. Resultat: Han begyndte også at
ryge.

Da købmanden tidligst bringer varer
ud den 12., befinder vi os i en smerte-

fuld situation, der meget let kan afløse en rimelig harmløs sigtelse med manddrab. Simon og jeg er blevet stuvet sammen på et uhyggeligt lille areal, hvor det er umuligt at passere hinanden, medmindre medparten indvilliger i at trække knæene op under kæben. Vi er blevet skidt behandlet, frihedsberøvet, chikaneret – og i værste fald har ordensmagten ødelagt Simons chance for den måske eneste ene!

Når dertil lægges, at det eneste, vi forkæler os selv med – nikotinen – forsvinder i takt med, at vi sætter osepindene til livs, hvilket vil medføre et absolut nulpunkt tre døgn før, købmanden bringer nye forsyninger, så er fanden løs i Laksegade. Nikotinrangen får mine tanker hen på en gruppe unge chilenske sportsudøvere, hvis fly styrter ned i Andesbjergene. For at overleve begiver de sig ud i kannibalisme, hvilket faktisk er med til at redde dem. Jeg overvejer Simons skæbne, idet han stadig har fire cigaretter tilbage. Så indtræder miraklet: Vi får hver en pakke cigaretter af en flink betjent – til indkøbspris forstås, og købmanden fremstjælder sine varer med et døgn.

Dagenes højdepunkt er gårdturen. To og to bliver vi, afsondret fra andre indsatte, gelejdet ned i 'gården'. Den består af en høj, cirkelrund mur, der er opdelt i omkring 12 lagkagestykker, der hver for sig er adskilt af andre høje mure. I midten er der opført en varmetue til betjentene, som fra deres position kan betragte samtlige fanger. Når gårdene fyldes henholdsvis tømmes, sker det i en rækkefølge, så man kun passerer tomme 'lagkagestykker'. Man lukkes ud med tilpas stort mellemrum, så man ikke når at se andre fanger. Det lykkedes faktisk kun et par gange for mig at øjne nogen. Samme procedure gælder ved toiletbesøg og bad: ingen kontakt. Jeg har aldrig følt mig så farlig.

Alligevel er gårdturen en fantastisk afveksling. Murene kan ikke afskære de indsattes kommunikation. I løbet af kort tid er det registreret, hvem der er på gårdtur, hvorefter de almindelige oplysninger udveksles. Hvad sigtelsen lyder på, varetægtsfængslingens varighed og til tider cellenummer. Det sidste har relevans, hvis man må have *cellefællesskab* om aftenen (18-20.15). I gården bliver der udvekslet oplysninger på tysk, svensk og dansk.

Simon og jeg benytter fortrinsvis gårdturen til at snuse til foråret og hyggesnakke – under andre rammer. Lagkagestykket, vi går frem og tilbage i, er på omkring 20 m². I den ene ende er betjentenes varmetue, og i den modsatte, brede ende er der udsigt til yderligere høje, rigtig høje, mure belagt med pigtråd. De passer på os.

Om eftermiddagen modtager jeg 395 kr. – et pudsigt beløb. Jeg kan i fantasien se min kæreste endevende lommerne foran vagterne. Oven i det hele får jeg lov til et opkald. Jeg ringer til hende: Pointerer nødvendigheden af at pushe min beskikkede forsvarer til at finde en anden og god advokat. Desuden når jeg lige at forklare, at jeg må have flere penge, da jeg er begyndt at ryge.

Lørdag den 10. marts

Om formiddagen modtager jeg besked om, at jeg har endnu 500 kr. til gode. Man modtager dem først dagen efter, de er afleveret. Om eftermiddagen modtager jeg min første post: et postkort fra en kammerat på Fyn! Fedest. Der er ikke plads til mange ord på kortet, hvis motiv forestiller fire badende, mørklødede kvinder. En reproduktion af Paul Gauguin. Kammeraten ønsker mig til lykke med fødselsdagen (samme dag, som jeg blev anholdt): *Fandens til møgsted at fejre den!* Motiv såvel som ordene varmer. Jungletrommerne er nået til Fyn, nu må mange breve være på vej. Der ligger garanteret allerede en stor stak. Jeg må kun modtage ét om dagen, så det kan tage sin tid. Gad vide, hvor mange varme, men mindre postkort jeg skal modtage, før de lader lidt fra den 'tunge ende' slippe igennem? Censoren har fået sit at kigge til.

I TV2-nyhederne om aftenen får jeg dessert til posten: Min datter dukker i et splitsekund op på skærmen. Ansigtet fylder hele skærmen. Hun deltager i solidaritetsdemoen fra Rådhuspladsen til Skt. Hans torv. Der er flere tusind deltagere, og stemningen er virkelig god. Hun er også 'tydeligt opstemt'. Simon krydser fingre for, at demoen vil forblive fredelig.

Søndag den 11. marts

Kort før gårdturen hører vi noget, der kan minde om en stortromme, med lidt støj i baggrunden. Tidspunktet er omkring 13.30-14, og jeg bilder mig ind, det er en larmedemo. Det er vanskeligt at sige. Sydflyøjen er den mest isolerede, og vores vindue vender væk fra Enghavevej.

På gårdturen nyder vi for første gang solen. Vi suger de varme stråler til os. Simon og jeg snakker godt sammen og giver plads til hinanden.

Efter gårdturen afleverer vi bestillingssedlen til købmanden, som kommer med varer tirsdag – måske allerede mandag. Alt er jo unormalt – *remember?*

Jeg har faktisk haft et mindre efterslæb, når det gælder skriveriet. Det lyder åndssvagt. Der er jo tid nok, skulle man mene, men på grund af de trange forhold og frem for alt mangel på ro og koncentration så har jeg henlagt skriveriet til nattetimerne. De første nætter gik med de mest akutte breve til kæreste og børn. Samtidig forsøgte jeg at skildre de første 24 timer på skrift, hvilket viste sig, at jeg kunne stykke sammen med rimelig præcision – og stor fylde. Det affødte behovet for en fortsat dagbog, hvilket jeg først omkring dette tidspunkt er ved at nå ajour med.

Om eftermiddagen ankommer en taske med mere tøj til mig. Det er nu mit yndlingstøj. Kæresten har fået vasket. Det er en af de flinke fængselsbetjente, som tilmed giver sig lidt tid i cellen. Vi udveksler nogle bemærkninger, der cirkler om udlevering af tøj. Betjenten siger:

- *Forleden dag overbragte vi en sæk med omkring 30 par tennissokker. Vi har endnu ikke fundet ud af det mere præcise formål.*

Jeg kender jo godt adressen, i modsætning til betjenten, så jeg ved ikke lige, hvordan jeg skal få bragt samtalen videre, men det hjælper Simon mig med:

- *Det må da være dig, siger han og peger på mig.*

Den oplysning kan jeg godt undvære. Nu risikerer jeg de sidste tre uger blandt personalet at blive kaldt *Sokken!*

Senere modtager Simon post fra sin advokat. Censoren har snydt mig. Groft. Der er lang vej hjem til den 30. Jeg kan godt bruge et brev om dagen. Advokaten orienterer Simon om, at hun forsøger at få ham løsladt tidligere. Med brev fra Simons arbejdsgiver forsøger hun at

dokumentere, at han både passer sit arbejde og er en lovlydig borger. De må overveje hans varetægt igen. Simon håber, ryster lidt på hænderne og siger:

- Det er nok bedst at regne med den 30. For store forventninger kan betyde store skuffelser.

Kloge ord.

Mandag den 12. marts

Købmandsvarerne kommer allerede om formiddagen. Nyt problem: Jeg har bestilt varer i forventning om, at jeg havde de 500 kr. i hænderne, som jeg var blevet stillet i udsigt i lørdags, men ak. Frugt, chokolade og wienerbrød røg retur – et karton cigaretter kunne betales, og ved hjælp af et lån fra Simon erhvervede jeg os en pose Gevalia, hvortil Simon straks replicerede:

- Hvis der kommer uventede gæster!

På højde med dagbogen og brevskrivervet. På højde med nikotin og kaffesurrogaterne. I nat blev Scherfigs 'Den fortabte abe' læst, så mandag eftermiddag skænker jeg os en kop kaffe, tænder mig en ny smøg ud af mange og påbegynder Scherfigs 'Skorpionen'. Der er harmoni i cellen.

Simon dyrker Discovery, hvor han på ny ser en genudsendelse om en amerikansk far og hans to sønner, der bygger choppere af Harley Davidson'er.

Den efterfølgende gårdtur er den hidtil bedste. Vindstille, sol og masser af varme. Hvis man er rigtig uheldig, kan man få et lagkagestykke, hvor solen ikke kan nå ned. Simon og jeg solbader. Svenskerne *prater* stadig på tværs af gårdene. Simon igen i fortællerhjørnet.

Tilbage til cellen, vi har lært hinanden bedre at kende. Simon slapper mere af og lytter stadig mere interesseret til synspunkter.

TV2-Nyhederne kl. 18 oplyser, at ni varetægtsfængslede, sigtet for grov forstyrrelse af offentlig ro og orden, er blevet løsladt, fordi der nu er ro på Nørrebro. Gode nyheder for Simon.

Tirsdag den 13. marts

Ved morgenurineringen er det en ung betjent, som følger mig. Han ligner en fløs på 17 år. Jeg overvejer, om han er i praktik, men så havde han vel næppe fået lov at følge mig alene. Meget sød fyr – stakkels knægt, der har truffet et forkert valg. Arbejdsdagen giver stort set kun negative indtryk. Hvilke men-

FORSVAR CHRISTIANIA! UNGDOMSHUSE NU!
10.000 deltog i demoen den 30. marts

nesker kommer der ud af det?

Simon har indført en ny rygeprocedure: Det må kun foregå stående på vores enlige stol, så røgen kan pustes op og ud af vinduet. Ideen er for så vidt god nok, da cellen stinker, men problemet er, at vinden står konstant direkte ind i cellen, så vi er lige vidt. Men vi fastholder proceduren. Jeg ryger ca. 50 om dagen, Simon 20-30.

Vejret er atter fantastisk, men glæden ødelægges af en meddelelse, da morgenmaden udleveres. Jeg beder om en telefonopringning, men får besked om, at jeg overhovedet ikke må ringe ud, medmindre det er et ærinde til min advokat. Det var en nyser. Der er ikke noget at sige til, at jeg er forvirret. Jeg havde jo fået lov at ringe én gang, men det var altså en fejl. Der går lidt tid, inden jeg får vendt oplysningen, så jeg kan glæde mig over fejlen.

Jeg kan ikke engang ringe til min advokat, da jeg ikke ved, hvem det er. Min beskikkede skulle jo forsøge at overgive sagen til den, jeg ønskede. Der er nu gået seks døgn siden grundlovsforhøret, så jeg er af den opfattelse, at en advokat godt kunne have henvendt sig, i det mindste telefonisk, med en meddelelse om, at sagen var havnet på vedkommendes bord.

Jeg tilmelder mig et arrangement, som fængselspræsten har taget initiativ til, 'Anarkismens verdensbillede', hvor der med 12 deltagere vil være plads til indlæg fra deltagerne. Emnet udspringer fra kampene om '69'. Simon og jeg

tilmelder os også til boldspil i en hal efter frokost. Jeg har tidligere meldt mig som medvirkende til en dokumentarudsendelse i TV2 om forholdene omkring kampene på Nørrebro, men blev fravalgt. Udsendelsen sendes i aften.

Lige efter frokost bliver jeg hentet, ikke til boldspil, men til et besøg af min advokat. Afklaringen skaber lettelse. Vi er rimeligt enige om, at det fremlagte materiale er tyndt. Hun mener, at politiet er specielt 'glad for mig', da de har billedmateriale, så jeg skal nok ikke stille mig selv i udsigt at slippe ud før den 30. marts. Endelig vurderede hun, at sagen godt kunne ende med en dom på fire ugers hæfte.

Da jeg vender tilbage til cellen, er Simon væk. Han er selvfølgelig til boldspil, men går så glip af gårdturen, hvor jeg for første gang får lov til at møde en anden end Simon. En frisk, ung pædagogstuderende, hvis knæ er blevet smadret i forbindelse med anholdelsen. Han var blevet fanget i en knibtangsmanøvre uden at have begået nogen forseelse.

Han er erklæret pacifist, men hans erfaringer nu fortæller ham, at 'der må være en grænse'. Siddende med ituslået ben, med hænderne i håndjern på ryggen, modtager han fra forbipasserende betjente adskillige knippslag over rygstykkerne. På denne gårdtur humper han stadig på krykker. Det viser sig, at vi har en fælles bekendt uden for murene, og aftaler hurtigt, at vi ses i friheden.

Fortsættes på side 21

Savage Rose
Murmaleri på Ground 69

Vi tager Danmark tilbage!

Til alle jer der var til demo i går (31. marts), tak for en fantastisk dag!

Jeg flyver stadig på den fornemmelse det var at gå igennem Københavns gader, blandt smilende ansigter, børn, farver, musik, kærlighed; under den smukke, rolige forårs sol. At være samlet og dele så meget; fælles med glæde og liv, for noget som er så vigtigt. Vores samfund, land og verden der har så store problemer. Politikerne laver konstant sindssyge beslutninger hen over hovederne på os, og nu gider vi ikke finde os i det mere. For vi er gaderne, vi er folket, og de skal lytte på os! Men de negligerer os, og så er det en såkaldt folkevalgt regering. Har de mon glemt det? Eller er det kun dem med store aktier, dem der bor i de nye, store ejerlejligheder på bryggen, der kan regne med dem? Men hvem er så vi? Vi som de helst ikke vil have som en del af "deres" samfund. Hvorfor synes de at vi er en sådan trussel mod dem?

Mangfoldighed og kultur, forskellighed og nytænkning. Vi går imod ensretningen og normaliseringen. Gaderne og verden er vores, himlen og jorden, stjernerne, husene, blomsterne, Nørrebro og Christiania, hundene og hestene, baggårds kattene, musikken, dig, mig, vi og os, unge og gamle. For alle er vi blot børn af jorden, og vi skal passe på hinanden. Det store smukke forår er med os, og vi skal omfavne det til at gøre os stærke og glade. Brug byerne og cyklerne, musikken og vores stemmer, vise hvem vi er og at vi mener det alvorligt. Vi vil ikke høre på deres løgne mere eller finde os i deres krig mod folket. Og vi vil blive ved med at være i gaderne, så vi kan blive større og bredere og synligere.

Stærke og urokkelige som træerne...
Så vi kan være frie! Vi ta'r Danmark tilbage!!

Befri jorden, befri Danmark!

Fred, kærlighed, og godt forår! Det bli'r fantastisk!

Naja Koppel
Budskab fra Græsrodderne

HVAD ER DER GALT MED DEN DANSKE ANTIKRIGSBEVÆGELSE?

Efter mere end 5 års 'krig mod terror' i Afghanistan og 4 års besættelse af Irak er opinionen overvældende imod krig – også i de krigsførende imperialistiske lande, som USA, UK, Australien, Canada (Afghanistan) og Danmark.

I Danmark er der massiv opbakning til kravet om at få tropperne hjem og til at trække Danmark ud af Bush's krige. Alligevel er den synlige fredsbevægelse og de store protestmanifestationer skrumpet ind i de seneste år.

Det er ikke kun et dansk fænomen – selvom det er slået stærkt igennem her – og det er tæt forbundet med krigsmodstandens linje og grundlag, som er blevet indsnævret fra år til år. Ved 4-året for besættelsen af Irak afholdtes de mindste demonstrationer i hele perioden. Der blev mobiliseret kun på en enkelt parole 'Tropperne hjem fra Irak' – og Anders Fogh kom det i forvejen ved at proklamere en tilbagetrækning.

Med andre ord: Antikrigsbevægelsen er berøvet et klart program, klare perspektiver. I ønsket om at få partier som SF og Socialdemokraterne 'med', som støtter den europæiske imperialismes politik (EU), har Enhedslisten i fredsbevægelsen vendt sig skarpt imod enhver udtrykt støtte til modstanden i Irak, Afghanistan, Libanon eller hvor det måtte være.

Resultatet kendes: en hensynsdenne fredsbevægelse, splittelse af de antiimperialistiske og progressive kræfter.

Temaet i dette nummer af Kommunistisk Politik handler om denne problemstilling, der som nævnt ikke blot er dansk. En række tekster centreret om den betydningsfulde konference i Chianciano, Italien, 24.-25. marts belyser forskellige aspekter af relevans for opbygningen af en mere slagkraftig krigsmodstand på anti-imperialistisk grundlag.

Hvis Bush angriber Iran

Af James Petras

James Petras

Konfronteret med tiltagende militær isolation i Irak og vigende støtte i den amerikanske befolkning er Washingtons svar at øge militariseringen af Mellemøsten og forberede en ny krig imod Iran. Washington mener, at et angreb på Iran vil mobilisere hele den zionistiske magtbase (fra hundreder af lokale jødiske føderationer til Washington-lobbyerne), der vil kunne kontrollere kongressens adfærd, de to partier (især Demokraterne) og massemedierne. Det Hvide Hus mener, at et angreb på Iran vil tjene til at samle den amerikanske befolkning bag præsidenten, antænde en chauvinistisk glød og øge Bushs popularitet. Det Hvide Hus mener, at det kan engagere sig i en luft- og søkrig, i hvilken det amerikanske luftvåben vil kunne ødelægge Irans forsvar uden at lide alvorlige amerikanske tab. Washington mener, at det kan isolere konflikten til Iran og efterfølgende angribe Syrien, Hizbollah og bane vej for Israels 'endelige løsning' af Palæstina-spørgsmålet.

Washingtons politik med permanent krig er et vildt irrationelt spil i sammenligning med Hitlers angreb på Rusland efter hans erobring af Polen og dele af Vesteuropa. Nye krige oven på de mislykkede krige kan kun føre til større nederlag, større indenrigspolitisk modstand og mere omfattende krige.

For det første vil udløsning af et angreb på Iran betyde konfrontation med et land, der er tre gange større end

Irak, med en højt motiveret hær, der uden problemer vil være i stand til at krydse grænsen og angribe amerikanske landtropper i Irak i alliance med pro-iranske militser i Bagdad og andetsteds.

For det andet er den regionale konfiguration af arabiske lande allerede stærk i forhold til USA, til forskel fra perioden forud for den amerikanske invasion af Irak.

For det tredje har Iran magtfulde allierede i Libanon, Irak og i hele den muslimske verden, som vil øve gengæld imod amerikanske strategiske aktiver og klienter.

For det fjerde kan Iran med lethed tage sigte på Hormuz-Strædet og større olieinstallationer i Golf-staterne, Saudi-Arabien, Irak såvel som Iran – der kan føre til massive mangler på brændstof og firedobling af oliepriserne.

Selvom et amerikansk angreb på Iran skulle lykkes på kort sigt, vil USA i sidste instans tabe: De militære tab vil blive følt i hele Irak, oliekatastrofen vil ryste hele verden, de politiske konsekvenser vil være større polarisering i forhold til den amerikansk-israelske akse i hele Europa, Asien og naturligvis Mellemøsten. Resultatet vil være den endelige afslutning for Bush-regimet og den totale diskreditering af det zionistisk-kontrollerede Demokratiske parti. En større økonomisk recession vil være grobund for åbne klassemæssige og nationale konflikter.

Nok engang kan en imperialistisk krig vise sig at blive fødselshjælper for revolutioner: Den russiske revolution fulgte efter 1. verdenskrig, den kinesiske revolution fulgte efter 2. verdenskrig. Vil 3. verdenskrig resultere i en ny revolutionær cyklus?

James Petras er marxistisk sociolog, pensioneret professor og forfatter til en række artikler og bøger om imperialismen og ikke mindst om Latinamerika. Ovenstående er afslutningen på en længere artikel: Amerikansk imperium og Mellemøsten: Zionisme, marionettegimer og politiske allierede.

Chianciano Terme, Italien 24.-25. marts 2007

Stemmer fra den irakiske modstand

Den 24.-25. marts afholdtes i Chianciano Terme i Italien den internationale konference *"Med modstanden – for en retfærdig fred i Mellemøsten"*, en konference, der også var en støtte for den irakiske modstand. Der var deltagere fra Europa, USA og ikke mindst Mellemøsten.

En af konferencens hovedtalere var Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi, formand for Iraks Patriotiske Alliance, en sammenslutning af forskellige patriotiske grupper, herunder kommunistiske, panarabiske og islamiske, og talsmand for den irakiske modstandsbevægelses politiske front, Iraks Patriotiske Nationale Islamiske Front. Han blev i september 2004 taget til fange af amerikanske besættelsestropper i Bagdad og først løsladt efter næsten halvandet år i amerikansk fangenskab.

Den irakiske modstandskamps betydning

På konferencen sagde Al-Kubaysi blandt andet:

"Vi ser virkningerne af den irakiske modstandskamp over hele verden, ikke kun i Irak. Den amerikanske imperialisme er i dag svagere, når den bekæmper befrielsesbevægelserne i Latinamerika, Afrika og Asien. Men virkeligheden er, at nu fire år efter invasionen er den irakiske modstandsbevægelse stadig isoleret af alle regeringer, lande og institutioner. Denne konference er det første skridt til at bryde den politiske embargo imod modstandsbevægelsen."

Al-Kubaysi fortsatte:

"Vi er engageret i den største kamp mod den amerikanske imperialisme i verden, og vi er helt alene. Vi har gjort dette uden hjælp fra nogen som helst. Den irakiske modstandsbevægelse har ikke brug for penge, våben eller soldater. Den behøver politisk støtte."

Der er hundredtusindvis af modstandsfolk, sagde Al-Kubaysi, der citerede statistikker, som viste, at den irakiske modstand hver uge gennemfører mere

Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi, formand for Iraks Patriotiske Alliance på talerstolen i Chianciano Terme

end 1.300 angreb på besættelsesmagten og dens irakiske kollaboratører. Al-Kubaysi forklarede, at store områder i Irak og de mindre byer er under modstandsbevægelsens kontrol. I de større byer er der dagligt voldsomme kampe mellem modstandsbevægelsen og besættelsesmagten.

"Imperialismens fremtid afhænger af udfaldet af kampene i Bagdads gader," sagde Al-Kubaysi.

Shiamuslimsk modstand

Ayatollah Al-Sayyed Ahmed Al-Baghdadi, en højtstående shiamuslimsk gejstlig fra den hellige by Najaf og en af lederne i den shiamuslimske modstand mod besættelsen, talte til konferencen via telefon og afviste fuldstændigt al tale om borgerkrig i Irak. Han sagde:

"Sekteriske sammenstød var ukendte før besættelsen. Det er en konfrontation, som er planlagt af fremmede magter for at brænde Irak og hele regionen op."

Al-Baghdadi fortsatte:

"På grund af modstandsbevægelsens styrke vil USA aldrig være i stand

til at kontrollere Irak. Vi vil altid bekæmpe besættelsen. Ingen måske vil nogensinde kunne skjule dens grimme ansigt. Modstandsbevægelsen vil fjerne alle masker og besejre besættelsesmagtens projekt for borgerkrig i Irak. Ingen borgerkrig og ingen religiøst baseret adskillelse vil finde sted i Irak, så længe den væbnede modstand fortsætter imod den koloniale besættelse."

Arabisk solidaritet

Den irakiske modstand er enormt populær i Mellemøsten og i den arabiske verden. Al-Kubaysi påpegede eksempelvis, at *"tusinder af arabiske unge i dag sidder fængslet i den arabiske verden på grund af deres støtte til den irakiske modstandsbevægelse. Alene i Tunesien sidder der 2.500 unge i fængsel, fordi de ville til Irak. De arabiske masser støtter modstanden i Irak."*

Dette synspunkt deltes af Yusuf Hamdan, politolog og formand for Iraks Folkeunion, et erklæret kommunistisk parti, som i modsætning til kollaboratørpartiet Iraks Kommunistiske Parti støtter den væbnede modstand mod besættelsen. Hamdan sammenlignede den panarabiske deltagelse i den irakiske modstandskamp med de Internationale Brigader, der i 1930'erne drog til Spanien for at bekæmpe fascismen.

"Ingen kritiserede de Internationale Brigader i Spanien," sagde Hamdan, og tilføjede:

"I den algeriske og vietnamesiske frihedskamp deltog mange internationalister, så hvorfor er der nu så mange mennesker, der kritiserer arabere for at drage til Bagdad og forsvare Irak? Og hvor vover de at kalde disse terrorister? De er revolutionære."

Konferencen afsluttedes med en erklæring til støtte for den irakiske, palæstinensiske og libanesiske modstand.

Af Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Med modstanden

– for en retfærdig fred i Mellemøsten

Sluterkklæring fra den internationale konference "Med modstanden – for en retfærdig fred i Mellemøsten", der afholdtes den 24-25. marts 2007 i Chianciano Terme, Italien

Palæstina, Irak, Libanon, Afghanistan: Støt modstanden!

Besejr USA-imperialismen, dens allierede i Europa og dens marionetter i Mellemøsten!

En historisk kamp foregår i Mellemøsten. Dens resultat kommer til at bestemme fremtiden for menneskeheden og i sidste ende også menneskeligheden i sin helhed.

Den imperialistiske offensiv – som styres af USA, støttes af de andre imperialistiske banditter og får hjælp fra deres lokale nikkedukker – begyndte mod Afghanistan og kulminerede i invasionen af Irak. Dens formål er langt større end at sikre vestens traditionelle overhøjhed.

Imperialismen, som har genopdaget sin iboende kolonialistiske appetit, stræber efter at udøve sin magt direkte og ubestridt.

Inden for denne ramme findes der ingen plads for hverken regeringer eller folk, der værger sig mod at underkaste sig den amerikanske imperialismes despoti.

Imperialismen, der har forsvaret sine aggressioner ved at hævde at bekæmpe "terrorismen" og "eksportere demokrati", har iværksat sin chauvinistiske "kamp mellem civilisationerne" som et nyt korstog mod islam. Men det, som de kalder "terrorisme", er folkelige befrielsesbevægelser, og deres "demokrati" er en kulisse for de kamuflerede diktaturer, som de forsørger i de arabiske lande, der er dem underdanige.

Angriberne fastholder illusionen om, at de har vundet ved at besejre de over for dem fjendtlige regeringer i Afghanistan og Irak.

Men de har tværtimod opmuntret til

hårdnakket væbnet modstand, som har fået stadigt stigende støtte, og som ikke kun har påført dem svidende nederlag, men også har kulkastet alle deres geostrategiske planer.

Den irakiske modstand har ved at stole på egne kræfter spillet en afgørende rolle, trods det såkaldt internationale samfunds fjendtlighed. Den har ikke blot lagt grunden til sin kommende nationale befrielse, men også udgjort en afgørende støtte til alle andre modstandsbevægelser blandt undertrykte folk verden over.

Derfor fordømmer vi de officielle forsøg på at isolere det irakiske folks modstand. Vi opfordrer alle til at imødegå disse forsøg og til at anerkende den irakiske modstand som den eneste legitime repræsentant for Iraks folk!

Det er uacceptabelt, at Iran, som står over for krigstruslen fra USA, støtter Malikis marionetregime i Bagdad, som sammen med de amerikanske besætttere fortsætter med at massakrere det irakiske folks modstandskæmpere.

Den irakiske modstands kampråb har givet yderligere støtte til det palæstinensiske folk, som efter årtier med uophørlig folkeopstand tilmed har intensiveret sin kamp ved at drive zionisterne ud af Gaza og vælge de kræfter, der ikke har svigtet den historiske målsætning om at befri hele Palæstina.

Den zionistiske stat, imperialismens

vagthund, angreb og invaderede endnu en gang Libanon i strid med folkeretten. Man håbede på at ændre styrkeforholdene til egen fordel. I stedet for led man et knusende nederlag. Den nationale libanesiske modstand med Hizbollah som spydspids vandt faktisk en sejr, som var af historisk og strategisk betydning og alvorligt skadede "Det Nye Mellemøsten", som USA har optrukket sine planer op for.

Vi fordømmer alle forsøg på – i Israels tjeneste – at afvæbne modstanden i Libanon, og vi fordømmer USA's og Frankrigs forsøg på at forhindre en løsning af Libanons interne problemer ved at støtte en forfatningsstridig regering, der ikke repræsenterer folket.

Det amerikanske regime, der stadig er forblændet af overmod i sine imperialistiske krav, svarede med at optrappe sin krigshetz.

Mens Nato har startet en folkemorderisk offensiv mod de befriede områder i Afghanistan, har USA i Irak forøget besættelsestropperne i håbet om derigennem at kunne stoppe fremmarchen for modstanden, som truer marionetregimet, og har fortsat benyttet sig af kollaboratørmilitserne for at optrappe borgerkrigen mellem forskellige dele af landets befolkning.

USA og Israel har under dække af det miskrediterede FN fået Frankrig, Italien og Tyskland til at sende tropper til Libanon, hvormed de håber på at

gøre disse meddelagtige i deres permanente planer om at udrydde den nationale modstand og stille Libanon under deres formynderskab.

Så længe USA og dets allierede ikke trækker deres tropper ud af Mellemøsten og ikke nedlægger deres baser, og så længe de støtter den zionistiske magt, kan der ikke blive fred i området. Intet folk kan give sine undertrykkere fred. En retfærdig fred er kun mulig, hvis befrielsesbevægelserne sejrer. For at sejre behøver modstandsbevægelserne støtte fra alle antiimperialistiske og demokratiske kræfter, men og fremmest behøver de enighed, samarbejde og tage hinanden i hænderne under kampen. Deres fjende er en og den samme, ligesom deres mål.

Alle forsøg på at så splittelse skal afvises, uanset hvorfra de kommer.

Vi vil arbejde hårdt for at vinde anti-krigsbevægelsen, den antikapitalistiske bevægelse og arbejderbevægelsen for massekampen mod imperialismen og den zionistiske okkupation og for at lede dem frem til en antiimperialistisk stillingstagen med fuldt støtte til modstanden.

Vi bestræber os på at følge den vej, som modstanden i Palæstina, Afghanistan, Irak og Libanon har banet ved at give vores konkrete støtte til disse kampe og deres enhed.

Denne enhed vil gennem opbygningen af et netværk af de antiimperialistiske kræfter i fælles kamp skridt for skridt skabe mulighed for, at håbet hos store dele af de undertrykte folk og modstandsbevægelserne i syd og nord, i øst og vest materialiserer sig i en fælles international antiimperialistisk front.

Ned med besættelsen – ud med alle udenlandske tropper!

Knus zionismen – for Palæstinas fuldstændige befrielse!

Stop USA imperialismens permanente og altomfattende krig – nej til krigstrusler mod Iran og Syrien!

Europa skal stoppe støtten til USA's aggressioner!

Nej til sanktioner mod dem, der nægter at underordne sig Vestens diktat!

MED MODSTANDEN – FOR EN INTERNATIONALE ANTIIMPERIALISTISK FRONT!

Chianciano-konferencen – En strålende succes

Af Frit Irak Komiteerne, Italien

De italienske Komiteer for et Frit Irak var vært for den store konference i Chianciano. Den har været flere år undervejs – og kunne ikke afholdes i 2005, fordi mange centrale deltagere blev nægtet indrejsetilladelse. Her følger de italienske komiteers opsummering af konferencen og dens betydning. Fra Danmark deltog Sammi Ala'a, formand for Komiteen for et Frit Irak.

Mere end 300 gæster deltog. Det er et positivt resultat, såvel i forhold til mødets fremskredne karakter som boykotten fra det 'politiske korrekte' venstre side og fra bevægelser uden projekt.

En organisatorisk succes

Et andet positivt element var den organisatoriske gnidningsløshed, hvormed konferencen kunne afvikles. Den forhåndsafklaring, der var opnået takket være de kammerater, som var involveret i forberedelsesarbejdet, gjorde, at konferencen kunne forløbe i en intensiv rytme og med stor koncentration.

Dette resultat var ikke givet i betragtning af det klima af frygt, som blev skabt (*fra officielt hold, KP*) i den sidste periode. Situationen var imidlertid på ingen måde sammenlignelig med de problemer, der blev rejst omkring vores sidste forsøg i 2005, hvor vi var tvunget til at ændre stedet blot få dage før begivenheden på grund af det pres, som blev lagt på stedets ejer.

Og der er en anden afgørende kendsgerning: fundraising til konferencen. Mange har spurgt, hvordan et sådant arrangement kunne finansieres – nogle med ærlig tvivl, andre med inkvisitoriske antydninger.

Det står klart, at denne konference har tilbagevist forestillingen om, at politik kun er mulig, såfremt det organiseres af etablerede partier (og deres vedhæng) eller ved hjælp af særlige økonomiske bidragsydere. Så meget mere tilfredse er vi ved at kunne vise, at det er muligt at opnå selvfinansiering baseret på dona-

Den internationale konference i Chianciano har været en stor politisk succes. I to lange år har vi kæmpet for at gøre det muligt at afholde den. Endelig kunne vi realisere den på den bedst mulige måde.

168 talere fra Mellemøsten var til stede ved konferencen. Dette resultat var muligt takket være sejren på "visum-fronten", resultatet af en lang politisk kamp, så vel som på grund af den store interesse blandt modstandskræfterne i Irak, Palæstina, Libanon, Afghanistan etc.

I Chianciano meldte sig en bred vifte af dele af den irakiske modstand, især baathister, islamiske kræfter, arabiske nationalistere og folk med kommunistisk baggrund; der kom dele af den libanesiske modstand, inklusive Hizbollah; der var kræfter tæt på den palæstinensiske befrielsesbevægelse indbefattet så vel de traditionelle og historiske strømninger som den islamiske; samt repræsentanter for den afghanske modstand.

Alle disse folk forlod Italien i bevidstheden om at have taget et skridt fremad, at de ikke blot havde udnyttet muligheden for at tale, men også havde opnået en voksende støtte og solidaritet.

Den internationale interesse for konferencen var langt større end tidligere set, med deltagelse af mere end et dusin internationale delegationer.

tioner og bidrag fra politiske aktivister,

Det er en vigtig politisk kendsgerning, at findes der stærke ideer og klare mål, er det også muligt at overvinde de økonomiske forhindringer.

Et nyt udsyn

Der var mange, der ikke var glade for konferencen.

For eksempel det pro-amerikanske højre, som var meget glade, da det for to år siden på Washingtons opfordring var i stand til at forhindre konferencen, men som i dag er i vanskeligheder og så sig ude af stand til at standse den.

Den passede heller ikke regeringen og dens støtter, som har travlt med at garantere den Nato-politik, som det andet Prodi-kabinet bygger på.

Den passede ikke den hykleriske pacifisme, som afviser at vælge side imellem de undertrykte og undertrykkeren.

Den passede tilmed ikke store dele af antikrigs-bevægelsen, heller ikke folk, der kunne være parate til at anerkende modstandsbevægelsens rolle, men som ønsker at tilpasse sig en eurocentristisk logik, som for nærværende afviser at lytte til, konfrontere, samarbejde og forene sig med modstanden.

Kun ved at tage alle disse aspekter i betragtning kan man forstå og værdsætte den reelle politiske succes, som Chianciano-konferencen repræsenterer. Den er et tegn på, at noget nyt er på vej. Der er ved at vokse kræfter frem, som rent faktisk ikke længere stirrer sig blinde på det officielle politiske teater, og som ønsker at bidrage med opbygningen af en alternativ bevægelse bygget på substans og ikke blot på bevægelsesritualer. Disse har forstået (og mange udtrykte det også), at et internationalt møde af den karakter, som Chianciano-konferencen havde, står mål med ti demonstrationer ...

Mediernes dødlignende tavshed

Nogle læsere vil måske forbavses over at høre dette, for Chianciano-konferencen blev i virkeligheden totalt forbigået af massemedierne. Og man ved, hvad dette betyder i vores mediasamfund. Når denne begivenhed af global interesse skjules fuldstændigt, er det imid-

Konferencesalen i Chianciano Terme

lertid en skandale af en sådan størrelsesorden, at vi ikke ønsker at klage. Det bør snarere få os til at reflektere over dens betydning.

Vi havde allerede på forhånd forstået, at den følgagtige politiske elite ville beordre tavshed om konferencen. Som hovedregel anvender den to måder at beskæftige sig med dem, der støtter de undertrykte folks befrielseskamp: *kriminalisering* eller *tavshed*.

Men denne gang har de overskredet alle grænser.

Hvorfor var de store nyhedsbureauer til stede i Chianciano med kendte journalister og endog tv-hold uden at producere nogen som helst rapporter? Der synes for os kun at være én plausibel forklaring: De foretrak at være tavse i stedet for at blive nødsaget til at berette om konferencens store succes.

Så langt ud er det italienske "demokrati" kommet under centrum-venstre-regeringen.

I sammenhæng med denne tavsheids skandale er der også en anden og ikke mindre skandale, nemlig at den såkaldte venstre-presse som *Il Manifesto* og *Liberazione* glimrede ved deres fravær. Deres læsere fik kun noget at vide om konferencen på forhånd igennem betalte annoncer.

Diskussionen med modstanden og modstanden indbyrdes

Under forberedelsen af konferencen har vi ofte talt om 'modstandsbevægelser' i flertal. Mens den omfattende modstand

mod det amerikanske imperieprojekt og dets endeløse krig faktisk er én og samme ting, er dens udtryk og formuleringer forskelligartede, afhængige af de ulige nationale omstændigheder.

I forhold til denne kendsgerning har man to valg: *Enten* at ignorere forskellene og henvende sig til modstanden på en generel og overfladisk måde. *Eller* at invitere de store og mest repræsentative kræfter og involvere de kulturelle og politiske strømninger, som er besluttet på at gå fremad i den nødvendige enhedsproces, som med tiden vil føre til opbygning af en international anti-imperialistisk front. Vi valgte den sidstnævnte vej. Den indbefatter samtidig en konfrontation mellem forskellige positioner.

Som man kunne forudse på forhånd, var vurderingen af Irans politiske rolle i Mellemøsten det spørgsmål, som gav anledning til de mest intense diskussioner. Irans politik omfattes af Hizbollah og andre kræfter fra den libanesiske modstand, så vel som af Hamas, med stor sympati – i modsætning til den irakiske modstand, som kæmper imod en regering (med tilknyttede dødspatrujer), som står Teheran meget nær.

Abduljabbar al Kubaysi, generalsekretær for Iraks Patriotiske Alliance, udtrykte, at (*den irakiske modstand, KP*) vil være imod en amerikansk aggression imod Iran, hvis den bliver en realitet, men at det i dag er Iran, som fuldstændig må ændre sin politik i forhold til Irak og ophøre med at yde støtte til den amerikanske besættelse.

Dette blev taget op af Moreno Pas-

quinelli (fra *Campo Antiimperialista, KP*) i hans konklusioner, hvor han gav udtryk for, at vi må stå sammen med Iran over for aggressionstruslen, men at det samtidig sker med en stærk kritik af den nuværende iranske geopolitik, som forårsager så megen ødelæggelse på den irakiske front.

Et skridt fremad

Der er taget et skridt fremad. Det er første gang, at et internationalt møde af denne kvalitet med disse emner og med disse ledende skikkelser har været mulig. Den endelige resolution, foreslået af præsidiet og enstemmigt godkendt, udgør helt sikkert et skridt fremad mod enhed.

Den slutter:

"Vi bestræber os på at følge den vej, som modstanden i Palæstina, Afghanistan, Irak og Libanon har banet ... Gennem opbygningen af et netværk af de antiimperialistiske kræfter i fælles kamp og skridt for skridt skabe mulighed for, at håbet hos store dele af de undertrykte folk og modstandsbevægelserne i syd og nord, i øst og vest materialiserer sig i en fælles international antiimperialistisk front."

Mens det for at nå dette mål er nødvendigt med gensidig kontakt og udvekslinger mellem modstandsbevægelserne indbyrdes, er samtidig spørgsmålet om den vestlige anti-krigsbevægelses forbindelser til disse modstandsbevægelser af stor betydning.

I denne henseende kan vi notere positive fremskridt i sammenligning med årene før, men forbindelserne er stadigvæk utilstrækkelige.

Målet om at skabe en international anti-imperialistisk front kræver helt sikkert stadig et langvarigt politisk arbejde, men fra Chianciano kommer den faste beslutning om at fortsætte ad denne vej, som er det eneste svar, der er i stand til at imødegå imperialismens 'uendelige krig'.

Hvad Italien angår, signalerer konferencens succes nødvendigheden af en bredere og stærkere samling af anti-imperialisterne. Under meget vanskelige omstændigheder har de seneste års arbejde givet vigtige resultater, som nu udgør et fundament, vi kan basere de næste skridt på.

Oversat og lettere forkortet af KP

mod fascisme og imperialisme

1. Maj

i Følleparken bag frimurerlogen

kl. 13 til ca. 18

- ved indgangen fra Trianglen -

Musik bl.a. ved

Rasmus Modsat

Naja Koppel med band

Highway Child

talere:

Aktivister fra

Kampen for fristeder

Antikrigskampen

Velfærd til alle

Når uret bli'r ret - bli'r modstand til pligt!

Arr.: International Ungdomslejr, DKU & APK

Odense:

MOD FASCISME OG IMPERIALISME

RØD 1. MAJ i MUNKEMOSE

Når uret blir ret - blir modstand en pligt!

PROGRAM KL. 12.00 - 17.00

Tunesien:
Nye angreb mod Hamma Hammami
og Radhia Nasraoui
Af Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, PCOT

Radhia Nasraqoui såret efter et overfald

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti fordømmer, at partiets talsperson Hamma Hammami og hans kone, juristen og medlem af Komiteen til forsvar af menneskerettigheder Radhia Nasraqoui, bliver udsat for konstant overvågning og forfølgelse fra det politiske politi.

Ikke bare Radhia, men også hendes advokatkontor er genstand for 24 timers overvågning fra afdelinger i det politiske politi. Juristen bliver forfulgt overalt, og hun bliver på samme måde som Hamma udsat for alle slags krænkelse.

Den 13. marts kl. 18.15 blev Hamma Hammami angrebet midt i Tunis af en gruppe højerestående politiofficerer, som slog ham brutalt. Dette fandt sted nær kontoret til en anden advokat, Mokhtar Trifi, som Hamma opsøgte for at protestere imod overgrebene. Politiet omringede hans advokatkontor for at hindre nogen i at komme ind.

Det fysiske overfald på Hamma ophørte, da en stor gruppe mennesker kom til hans forsvar og hindrede politiet i at forsætte mishandlingerne.

I det "demokratiske" Tunesien med præsident Ali, ven med Chirac, Aznar, Bush osv., spiller det politiske politi en dyster rolle.

Vi minder om, at både Hamma Hammami og hans livsledsager Radhia ved en række tidligere anledninger er blevet fængslet og udsat for fysiske overgreb.

Vi opfordrer til fuld solidaritet med Hamma og Radhia og protesterer på det stærkeste imod det tyranniske Ali-regime.

Klage over Århus politi til justitsministeren i Cafe Oskar-sagen

Lige før påske sendte advokat Hans Kjellund en klage til justitsministeren over Århus politis (nu Østjyllands politis) mangelfulde indsats i Cafe Oskar-sagen for snart halvandet år siden.

Denne klage offentliggør vi hermed i en udgave, hvor vi har anonymiseret nogle af de sigtedes navne. Samtidig udsender vi en udtalelse fra en række af de berørte parter i Cafe Oskar-sagen.

Nogle kernepunkter i klagen er:

- At en dygtig og engageret efterforskning tilsyneladende bremses op og stoppes.
- At politiet ubegrundet forføl-

ger et blindt spor med deres "pay-back"-teori.

- At politiets kritik af "venstrefløjnen" (læs: "ofrene") er uden dokumentation.

- At politiet vildleder offentligheden ved at fortie, at Dansk Front står bag.

- At politiet nægter at bruge faktiske beviser til at rejse tiltale.

Anklagerne er særdeles alvorlige. Og det er ikke mindre belastende, at vildledningen og fortielserne ikke kun gælder offentligheden, men også Folketingets retsudvalg!

**Cafe Oskar og
Antiracistisk Netværk Århus**

Let forkortet af red.

*Fra protesterne mod overfaldet
i Café Oskar*

Fængselsdagbog fra krigen mod den københavnske ungdom

Fortsat fra side 11

Nyhederne oplyser, at yderligere 94 varetægtsfængslede er sat på fri fod. De er begyndt at røre i suppen. Det kan meget vel blive Simons tur næste gang.

Nyhederne viser også en tydeligt påvirket Claus Riskjær, der varetægtsfængsles for grov økonomisk kriminalitet. Han er tydeligvis indigneret og føler sig forfulgt. For første gang ser jeg ham for åben skærm uden sit selvtilfredse smil.

TV2-dokumentaren viser nogle udmærkede og fair interviews med en håndfuld aktivister og sympatiserende, men billedmaterialet er fuldstændigt skævt. Masser af scener af stenkastende unge, men intet af politiets brutale og ureglementerede vold, som TV2 har masser af billeder af.

Onsdag den 14. marts

Pressen meddeler, at der er løsladt endnu en stor portion varetægtsfængslede. Gode nyheder, som suppleres med, at Simon modtager sin første uges 'løn'. Vistnok 119 kr. for syv dages 'ventepenge'. Han har ikke så meget som lugtet til en møtrik. Ti minutter efter følger forklaringen: Simon får at vide, at han godt kan pakke sine ejendele, fordi han skal hjem. Vi giver hinanden '5'eren og udveksler telefonnumre, og Simon forsvinder ud af døren, der lider under ikke at have et håndtag på min side.

På gårdturen møder jeg en 21-årig anarkist fra Holbæk. Endnu en sød fyr. Det viser sig, at hans bedstefar bor i samme ejendom som min svigermor. Der er krummer i ham, og han vil gerne se verdenshavene.

Det er underligt at komme tilbage til en celle uden Simon. Jeg foretager en lynoprydning og gør mig det mageligt foran tv'et. Jeg er kommet bagud med dagbog og brevskriveri. Pludselig erfarer jeg, hvor meget min krop og sind har brug for ro og hvile.

Jeg bruger faktisk også hele torsdag den 15. marts på at hvile igennem. Det er vist også denne dag, at jeg modtager brev fra kæresten, det første, hvori hun

fortæller, at jeg beholder mit arbejde, og kollegaerne glæder sig til at se mig. Vidunderligt. Jeg har været heldig efter et par års arbejdsløshed at finde et ønskejob blandt skønne kollegaer. Jeg ynder at kalde det for min retrætestilling, selvom der er 11 år tilbage.

Fredag den 16. marts

Formiddagen går med at nå et lille efterslæb af breve. Jeg kan mærke, at jeg har hvilet igennem og er *fit for fight*. Det er underligt at vænne kæbemusklerne til kun at skulle bruges, når jeg skal tygge. Pludselig bliver jeg grebet af frygten for rastløshed de resterende to uger. Jeg bliver afbrudt af frokosten, som jeg indtager til 12-pressen, der nu viser en fro Claus Riskjær stående uden for Vestres mure. Han er fortsat forarget over varetægtsfængslingen. Hans attitude udstråler forargelsen:

- *At noget sådant skulle overgå mig. Men han siger det ikke.*

Han må bekende, at fængselskosten ikke svarer til, hvad han er vant til, men mennesket Claus Riskjær glæder sig nu til at gense sine børn, som han de sidste tre døgn kun har set på dagens morgen-tv. Stakkels mand!

Gårdturen deles med en flipper fra Thylejren, som i forbindelse med Unge- ren også har fundet sted til Nørrebro OG Vestre fængsel. Han reagerer som alle andre, der ser mig i disse omgivelser – inklusive en del fængselsbetjente:

- *Hvad laver du her? Du har da ikke noget med Nørrebro at gøre?*

Jeg er absolut alderspræsident, så mit bæltespænde med hammer og segl i en femtakket stjerne forklarer bedre end mange ord sagernes rette sammenhæng: - *Nåeh, sådan.*

Kort efter gårdturen får jeg besked på, at jeg godt kan samle mit kluns. Jeg skal hjem. Klokkeren er omkring 15. Bortset fra to en halv time så er det præcist 11 døgn siden, jeg blev knaldet af et par uroere på Christianshavns Torv.

Jeg får mine plastikkort med mere udleveret fra kosterbutikken. De reste-

rende 2.000 kr., som min kæreste havde leveret til opbevaring, udleveres også. Slæbende på efterhånden en stor del bagage får jeg stukket en passerseddel i hånden, som jeg skal bruge ved vagten ud til friheden. Den knuges, som gjaldt det livet, og bliver nærmest ulæselig for vagten. Jeg slippes alligevel gennem den sidste port, hvor Benny & Kjeld, alias min kæreste og datter, står og tager imod mig. Det er dog den bedste velkomstkomite.

Inden vi når hjemmet på Amager, er der organiseret en solid fest, hvilket er præcist, hvad jeg har brug for. Kæreste, familie, venner og bekendte deltager. Gang i den til 4.30 næste morgen, hvor det kun er min allerbedste ven, der stadig kan holde ud at høre på mig. Næste dag begaves jeg først af en fredsdemo, og efterfølgende med selskabet af et par ungdomskammerater, som jeg ikke har set i mere end 30 år, bortset fra et kvarter her og ti minutter der.

Da jeg søndag morgen rydder op på slagmarken, er det vel yderst naturligt, at jeg gør mig en slags status over situationen. Jeg har ydet et lille bidrag i kampen for et ungdomshus, og den danske statsmagt har fundet det berettiget at berøve mig min frihed. Jeg finder mening i et ungdomshus og kampen for et fristed. Staten finder mening i straf. Jeg er sluppet billigt. I masser af lande dør man i kamp for retfærdighed, national integritet – fristeder!

Det er samme kamp, metoderne og ofrene varierer.

Kampen giver mening. Det er rigt liv, yderligere beriget af vidunderlige venner og kammerater.

Søndag morgen den 18. marts

Solen skinner, og kampen er nu køn- nest på denne side af murene.

Fra en enkelt blandt flere hundrede ...

Dag nr. 2001

Af Bo Richardt

FredsVagten blev oprettet, da Danmark aktivt gik ind i Bushs krig mod terror og deltog i krigen mod Afghanistan. Danmark har nu været i krig i mere end 2.000 dage – en af de længste i landets historie.

FredsVagten ved Christiansborg har stået der uafbrudt fra første dag..

11. april er FredsVagtens dag nr. 2001. Vi vælger denne frem for den runde 2.000-dag, da tallet 2001 jo fortæller os alle, hvad det handler om: den såkaldte Krig mod terror, som tog sit afsæt i 11/9, hvor Bush-regeringen besluttede at iværksætte sin plan om dominans i det næste århundrede. En plan, som den neokonservative tænketank Project for a New American Century allerede havde udtænkt i 90'erne, mens Clinton regerede. En plan, der ifølge Wolfowitz i dokumentet *Rebuilding Americas Defenses* (sep. 2000), krævede en 'katastrofal katalyserende begivenhed som et nyt Pearl Harbor' for at vinde politisk gehør i USA's befolkning. (DR2 fremlagde en gennemarbejdet BBC-dokumentation for neocon'ernes falske, men succesrige propaganda 14., 15. og 16. marts: "Frygtens Politik"). Og dette nye Pearl Harbor kom så, meget belejligt for disse planer, 11. sep. 2001.

Bandsat vrede og/eller fyldt med sorg i hjertet over den fortsatte krigsretorik og oprustning, nye trusler mod islamis-

ke olielande... og dertil et buldrende Kina, som bliver den næste globale stormagt, med et kolossalt økonomisk potentiale. Det er efter vor bedste overbevisning det, terrorkrigene går ud på: at inddæmme Kina. Rumskjold og djævelskab. Ak, udsigten for de kommende generationer ...

Det er sådanne tanker, man gør sig som fredsvagt sine timer foran Magtens Mur.

Vi holder kun ud, fordi det alligevel betyder noget. Det er da ganske vist, at hverken Fogh eller Bendtsen, endsige Kjærsgård endnu har været ude og spørge os til råds. Nå ja, Gade har da fået et par venligt udfordrende kommentarer om det himmelråbende hykleri, han administrer, og Helge Adam Møller måtte lige høre til vores opfattelse af hans rolle som 'vagt for freden' gennem sit virke i forsvaret, en dag han gik forbi. Jeg spurgte, om han mente det ultimative Hvil i Fred.

Når vi står dér på vores lange vagter, får vi tid til at gennemskue bortforklaringerne. Vi bliver som barnet i fortællingen, gennemskuer Kejseren og spindoktorernes bedrag. Men ingen vil høre på barnet. Afsløringen er for smertelig, at erkende at være holdt så grundigt for nar.

Vi 'fejrer' ikke 2001-dagen på anden måde end ved at flage med sorte banne-

re i sorg over, at Danmark stadig efter fem et halvt år er skammelig med på dén falske krigsherregalej. Spille lidt stille musik, udstille vores Blodige Hænder-bannere og servere rent dansk grundvand (!!). Vi kan ikke finde på andet i erkendelsen af, at det er lige meget, hvad vi finder på. Vi har ikke nogen penge og ikke nogen snobbe-maskine at trække på, så den eneste 'magt', vi har, er vores sejhed og indædte modstand, og den holder vi fast i som en vedvarende fokus på de hykleriske terrorkrige.

Vi fastholder demokratiet:

- dels praktiserer vi det dag ud og dag ind – osse om søndagen.

- dels erklærer vi, at alle, der ikke praktiserer demokratiets ret og pligt (!) til aktivt at sige fra, er medansvarlige for den politik, der føres.

Danmark, det lille smørhul langt fra kamppladsen, jubler over nye milliardordrer i avanceret våbentechnologi til et nyt amerikansk kampfly. Jo, af krig blir man rig!

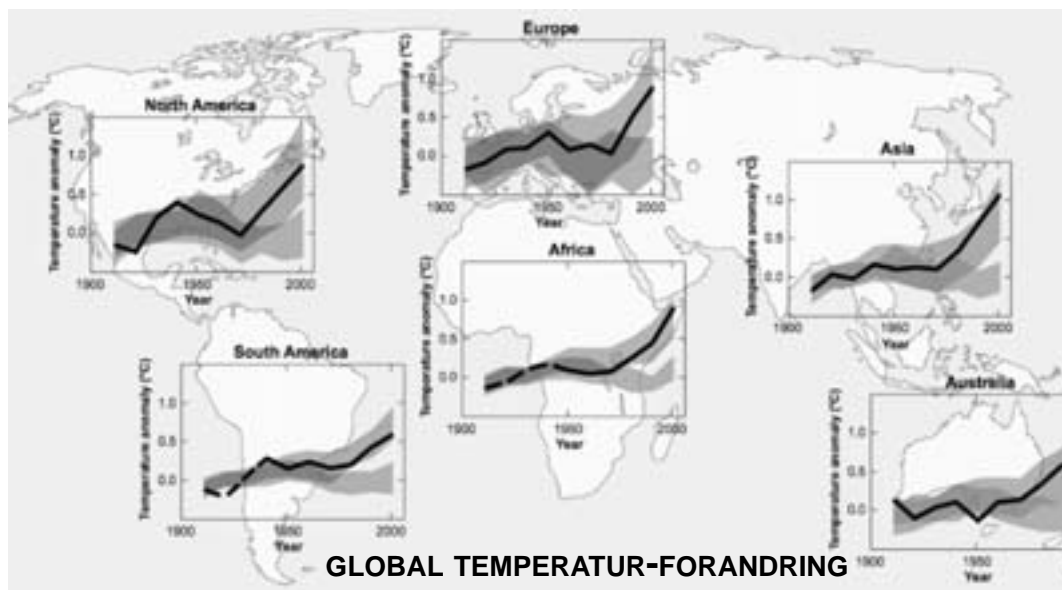
Så får folket råd til endnu mere forbrug, mens de fattige fjenders børn får kræft i kommende generationer pga. uranstøvet fra den panserbrydende ammunition. Halleluja.

Dommeren

overværede fodboldkampen fra tribunen, sprogets kraftigste gloser røg over spillere, - og netop ordene er dommeren fra sit daglige virke i retssalene fortrolig med, da han her har opøvet stor erfaring, lader gloserne flyde i rigelige mængder over både forsvarer, tilhørere, og ikke mindst den hvorum det hele drejer sig - den tiltalte.

NB

Først når lortet falder ned på direktørens hat, så får vi en miljødebat

Den 6. april offentliggjorde FN's klimapanel IPPC en ny rapport om klodens klima. Den viden om global opvarmning, der er blevet snakket om, skrevet rapporter om og lavet videnskabelige undersøgelser af i årevis kan ikke længere afvises. Der SKER globale klimaforandringer på grund af CO₂-udslippet. Aviserne fyldes med dystre forudsigelser krydret med alskens formildende omstændigheder. Connie Hedegaard svinger sig op til at sige, at der er brug for en global aftale. Men de første par år er der jo kun positive effekter for Danmark. Århus stiftstidende og mange andre konkluderer: De fattige kommer til at betale prisen for klimaforandringerne.

Flensborg avis: Selv om mangedoblingen af drivhusgasser som følge af den tekniske udvikling og rovdrift på naturressourcer allerede har fået negative konsekvenser for det globale klima, er der bedre muligheder end nogensinde tidligere i verdenshistorien for at standse eller i det mindste bremse klima-udviklingen, inden den ender i en katastrofe.

En gruppe eksperter beskylder IPPC for videnskabelig uredelighed. De citeres bl.a. af Weekend-avisen på trods af at deres påstande forlængst tilbagevist, se den danske aktør DMI's hjemmeside: www.dmi.dk/dmi/timyerivejret.pdf

Skal vi være realister, så drejer det sig

først og fremmest om at få ændret i beslutningsprocesserne. Vi kan ikke nøjes med en reduktion af CO₂-udslippet, verdens viden om alternativ energi skal bruges til gavn for jordens befolkning ikke rådne op i olieselskabernes lukkede arkiver. Forskningen skal styres af folkets behov ikke af profit. Krig- og våbenproduktion skal forhindres. Verdens befolkning må til roret, skrot imperialismen. Det er på høje tid.

Lad os følges ad og protestere ved G8, lad os styrke den anti-imperialistiske front.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

DEBATTÉR OG AKTIONÉR - SAMMEN LAVER VI LORTET OM

Tag med på antiimperialistisk og antifascistisk sommerlejr
28. juli - 3. august i Haslev

Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk
 eller kontakt DKU: c/o Oktober Bogcafé,
 Egilsgade 24 kld. 2300 Kbh S, 35 43 49 50
NÅR URET BLIR RET BLIR MODSTAND TIL PLIGT

Fuld drøn på STEM NEJ

Med overskriftens ordlyd slår overenskomstinitiativet *OK 2007* på tromme for at kampagnen mod et alt for dårligt overenskomstresultat skal ende med en afvisning:

”Resultatet af den igangværende urafstemning offentliggøres af forligsmanden. mandag den 30. april. Bliver det et Nej, hvad vi må håbe og lægge alle kræfterne i for, er 1. maj dagen en passende start og mobilisering på en storkonflikt for en helt anden overenskomstaftale. En overenskomst hvor der må stilles krav om drastiske lønforhøjelser, ikke mindst på mindstelønnen og kravet om fjernelse af de nye ”moderniseringer” med ny ”fleksibilitet” og undergravning af kollektive aftaler om ferie mv. En fleksibilitet der står diametralt i modsætning til ønsket om en sænkelse af den daglige arbejdstid.”

Initiativet er ude i 11.time. Urafstemningen er gået i gang. Den foregår fra den 11.april og slutter den 27.april. På mandag den 16.april afholder initiativet en overenskomstkonference i Horsens kl. 12.00. Formålet er at sikre stor stemmedeltagelse og et stort nej til overenskomstforslagene og forligsmændens mæglingssskitse.

Det er nemlig ikke tilstrækkeligt at sikre et flertal af NEJ-stemmer. De udemokratiske stemmeregler betyder nemlig, at NEJ’et kun respekteres, hvis der er mere end 40 pct., der deltager i afstemningen. Med andre ord, så bliver sofastemmerne talt med som JA-stemmer.

Kampagnen kæmper så at sige mod et flerhovedet uhyre.

Det helt afgørende for kampagnens succes er naturligvis en afdækning af det ringe resultat, forbundslederne anbefaler. Det kan gøres anderledes og frem for alt bedre. Hvad blev der af lønfesten? LO-formand Hans Jensen signalerede til begge parter på et meget

Det er befriende at se kravet om en arbejdstidsnedsættelse blive nævnt

Faglig kommentar

tidligt tidspunkt, at bruttoresultatet – af hensyn til samfundsøkonomien – ikke måtte overstige 4 pct. Så er der ikke meget tilbage til lønfesten. Mindstelønnen fik slet ikke det tiltrængte løft, den burde have – ikke mindst i solidaritetens navn. Skifteholdsarbejderne blev totalt svigtet. I stedet fik arbejdsgiverne deres krav om yderligere fleksibilitet opfyldt. Man græmmes. Som *OK 2007 Initiativet* gør opmærksom på:

En fleksibilitet der står diametralt i modsætning til ønsket om en sænkelse af den daglige arbejdstid.

Det var dog befriende at se kravet om en arbejdstidsnedsættelse blive nævnt. Det har fra starten af været en stor fejl eller mangel, at fagbevægelsens såkaldte venstrekræfter ikke har taget dette krav op som et alment gældende krav – af flere årsager.

For det første fordi at behovet for kortere arbejdstid er yderst materialistisk. Arbejdere bliver slidt ned som aldrig nogen sinde tidligere – mentalt og fysisk. De sidste tyve års forskellige former for arbejdstidsnedsættelse er forsvundet i form af tempoopskruning, overarbejde og konvertering af ferie til arbejde. Statistikken over nedslidte taler deres eget tydelige sprog.

Kravet om en arbejdstidsnedsættelse er tillige det vigtigste krav, der skaber en solidarisk kobling til de arbejdsløse, der er sat udenfor overenskomsthandlingernes resultat. En arbejdstids-

nedsættelse vil udløse flere arbejdspladser og give flere adgang til overenskomstens ”glæder”.

Endelig vil eller ville et arbejdstidskrav være et centralt element i en platform, der ikke bare forholdt sig negativt til det usle resultat, der foreligger. Netop en samlende platform, der rummer de væsentligste og centrale krav, vil åbne perspektiver og skabe mobilisering.

Med al respekt for de enkelte kræfter i *OK 2007 Initiativet*, der nu i 11. time forsøger at skabe den fornødne forløsning blandt de utilfredse, så kan man lidt kynisk konstatere, at de ligger, som de selv har redt. Der har fra starten af manglet en perspektivrig platform, som arbejdspladserne var dækket ind af. I 1998 hed det *Den sjette ferieuge*. Den ramte plet. Behovet for arbejdstidsnedsættelse er ikke blevet mindre siden. Tværtimod undergraver det foreliggende resultat netop ferien, fordi det legaliseres at omskriv sin ferie til løn!

Det er blevet forsøgt at sælge perspektivet for dette års resultat med *Lønfest*. Det var historiens største forræderi, idet minimallønsområdet efterfølgende holder festen lokalt; mens normallønsområdet blev solgt til stanglakrids.

Afsavnet af ægte revolutionære i dansk fagbevægelse er blevet så markant, at de forskellige lidt mere radikale venstresocialdemokratiske kræfter først halvt inde i urafstemningsforløbet arrangerer en overenskomstkonference kl. 12 på en hverdag. Hvor folk fra arbejdspladserne forventer man dukker op her? – og hvor mange faglige bureaukrater.

Der er heller intet i forløbet, der kunne komme bag på de tilbageværende venstresocialdemokrater; men det er alligevel ikke lykkes at lave en klar samlet platform med perspektiv.

Når disse sørgelige kendsgerninger er fremlagt, så lad os være enige om at sætte alle sejl til for et NEJ! **FJ**